ALLI LINNA

Kaikkivaltiaan komennuksella

SISÄLTÖ:

KAIKKIVALTIAAN KOMENNUKSELLA

ALLI LINNA

KAIKKIVALTIAAN KOMENNUKSELLA

Toinen painos

EVANKELIOIMISLIIKE
TAMPERE, HOSPIZ EMMAUS

Tampere 1944
J. F. Olán Oy:n kirjapaino

Todistus

Olen maistanut kaikki maiset riemut. Olen etsinyt iloa ravintolaelämästä ja alkoholista monta vuotta. Mutta lähes vuosi sitten alkoi tämä tuntua minusta tyhjältä. Hapuilin jotakin jalompaa, parempaa, mutta en tiennyt, mistä sitä etsiä. Vietin iltoja yksin synkkyydessä ja yksinäisyydessä kotonani. Minulla oli ihmiskammo enkä halunnut tavata ketään. En jaksanut lukea, en välittänyt tuttavista enkä elokuvista.

Näin jatkui jonkin aikaa. Sitten taas heittäydyin virran mukaan ja maailmallisten ystävieni seuraan. Ilta kului jotenkuten alkoholilasien ääressä ja tyhjänpäiväisessä keskustelussa. Mutta heti, kun avasin kotini oven, valtasi minut kauhu ja kammo. Seuraava päiväni oli aina todellinen sielullinen helvetti. Luulin tulevani hulluksi.

Juuri silloin lähetti Jumala luokseni erään lähettinsä. Tämä Jumalan lähetti vei minut ryhmäliikkeen kokoukseen. Menin sinne uhmahenkisenä, synkkänä, elämään kyllästyneenä, ivallisena. Menin maalatuin huulin ja punaisiksi lakatuin kynsin. Menin asennoituneena ja aseistettuna. Ja Jumalan lähetille sanoin: "Jos ne kristityt katsovat siellä minua vinosti, niin sanon heti: 'terve!' Ja jos ne tekevät minulle yhdenkään huomautuksen näistä sotamaalauksistani, niin lähden heti tieheni."

Ihmeekseni huomasin, että ryhmä otti minut hyvin sydämellisesti vastaan. Kaikki iloitsivat tulostani ja olivat vilpittömän ystävällisiä minulle. Kuuntelin jokaisen sanan ahmien

näissä kokouksissa. He puhuivat aina Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen ihmeteoistaan. Olin ääneti. Oli kuin lukko ja sinetti olisi pantu suulleni. En koskaan kysynyt mitään. Ajattelin, ovatko nuo ihmiset kaikki hiukan päästään vialla.

Jumalaan uskoin, Jumalaanhan uskovat pakanatkin. Jumalaan uskoo jokainen älykäs ihminen, ajattelin. Olin lukenut paljon filosofista kirjallisuutta ja minulla oli omat käsitykseni Jumalasta. **Mutta Jeesus Kristus?** Häneen en voinut, en jaksanut uskoa. Katselin ja arvostelin kokouksissa yhä noita ihmisiä, jotka aina vain puhuivat Jeesuksesta Kristuksesta. Totesin, että he olivat älykkäitä ja hoitivat virkansa ja toimensa tunnollisesti.

Niinpä eräänä iltana, kun tulin kotiin kokouksesta, lankesin polvilleni vuoteeni viereen ja itkin. Huusin: "Jeesus Kristus, kirkasta itsesi minulle! Tartu minuun! Murskaa minut! Tee minulle, mitä ikinä haluat, mutta opeta minut tuntemaan Sinut ja uskomaan Sinuun!" Näin rukoilin useana iltana.

Ja ihme tapahtui! Jeesus Kristus kirkasti itsensä minulle. Hän vuodatti minuun Pyhän Henkensä. Ja Hän antoi minulle välittömän yhteyden taivaaseen.

Hän sanoi minulle: "Minä olen ottanut sinut työntekijäkseni, sinä olet minun palvelijani. Olen antanut sinulle tehtävän. Sinun on **Minun** nimessäni ryhdyttävä taisteluun pimeyden valtoja vastaan. Sinun on oltava **Minun** aseenani taistelussa juoppoutta ja epäsiveellisyyttä vastaan. Sinun on autettava synnin kahleissa olevia lähimmäisiäsi. Sinun on oltava ymmärtäväinen, anteeksiantavainen ja pitkämielinen. **Sinä et saa etsiä omaa kunniaasi. Sinun on luovuttava kaikesta minun nimeni kirkastamiseksi.** Sinä et saa peljätä ivaa etkä pilkkaa. Sinun on oltava valmis menemään vaikka vankeuteen minun nimeni tähden. Sinun on oltava ehdottoman rehellinen kaikessa. Mene ja aloita työsi! Minä olen siunaava sinua ja antava sinulle voimaa."

Tottelin. Ja Jumala antoi minulle sellaisen ilon ja onnen, jota en millään hinnalla haluaisi vaihtaa tämän katoavaisen maailman iloon ja komeuteen.

Rakas veljeni ja sisareni Jeesuksessa Kristuksessa! Anna heti elämäsi Kristukselle! Anna se kokonaan ja tinkimättä! Ja sinä olet saava Taivaallisen Onnen! Sitä ei mikään maailman antama onni pysty korvaamaan. Veli Mangs sanoi kerran: "Aika on lyhyt. Ilta lähenee... Kiirehtikää Jumalan armeijaan!"

Nyt en sano tätä minä, vaan Kristus minussa. Tätä en ole kirjoittanut minä, vaan Jumala on antanut tämän minulle ja kehoittanut minua sanomaan tämän sinulle.

Monet tulevat sanomaan, että minä olen tullut hulluksi. Mutta kyllä Jumala hulluistansa huolen pitää. Mikä maailman ihmisestä tuntuu suurimmalta hulluudelta, se on Jumalan edessä suurinta viisautta.

KIITOS JA KUNNIA JUMALALLE!

Tunnustus

Jumala on kehoittanut minua kertomaan teille, että olen ollut kavaltaja. Olen salannut tulojani, etteivät veroni nousisi suuriksi. En huomannut tätä edes synniksi niin kauan, kun elin maailmallista elämääni. Olihan tapana sanoa: "Pettää ja salata saa, mutta ei saa joutua kiinni." Enkä minä joutunutkaan kiinni. En ainakaan ihmisten edessä.

Mutta heti, kun olin antanut elämäni Kristukselle, jouduin kaikista rikkomuksistani tilille Pyhän Kolmiyhteisen Jumalan kasvojen eteen. Rukoilin: "Älä vaadi minua kestämään sitä häpeätä! Anna minun korvata salaamani varat lahjoittamalla määrätty summa johonkin hyväntekeväisyystarkoitukseen. Pyydän sinulta anteeksi. Lupaan vast'edes olla rehellinen kaikissa asioissa." Mutta Herra vastasi: **"EI RIITÄ.** Mene ja tunnusta! Sinun on oltava esimerkkinä ja **tien näyttäjänä muille. Ilmoita viranomaisille salaamasi verot, ilmoita Kansanhuoltoon salakaupasta ostamasi tavarat."** Salakaupasta ostaminen on synti. Vai uskaltaisitko mennä viranomaisten eteen ja kehaista: "Sain ostetuksi kahvia 3,200 mk kg tai hyvää meijerivoita 350 mk kg" j.n.e. Tosi kristityt eivät osta salakaupasta. Se on varkautta ja kavallusta. Sitä tehdessämme johdamme henkilöt, joilta salakaupasta ostamme, **ahneuden ja rikoksen teille.** Ellemme kukaan ostaisi salakaupasta, saisimme jokainen suuremmat korttiannokset. Meidän kristittyjen velvollisuus on ryhtyä taisteluun myöskin

tätä rikollisuutta vastaan. **Suuri tai pieni varkaus on Herran edessä yhtä suuri rikos.**

Taistelin kauan Herran kehoitusta vastaan. Oma mitätön minäni tuntui niin kovin suurelta ja tärkeältä. Vihdoin halusin kuitenkin totella Jumalan kehoitusta. Rukoilin: "Rakas Jumala, tee se minulle **helpoksi!**" Herra vastasi: "Minä annan sinulle rohkeutta ja voimaa, minä siunaan sinua." Miltei juoksujalkaa ja mieli iloisena lähdin ilmiantamaan itseäni. Herra oli tehnyt tämän ilmoittamisen minulle niin helpoksi, että aivan ihmettelin. Ja kun asia tunnustukseni kautta tuli julkisuuteen Tampereella, en saanutkaan sitä häpeätä osakseni, jota olin kuvitellut saavani, vaan kaikki alkoivat suitsuttaa minulle sellaista ihailua ja kunnioitusta, että minun oli taasen laskeuduttava polvilleni Kristuksen eteen ja rukoiltava: **"Tee minulle helpoksi kestää tämä saamani ihailu. Älä anna minun pöyhistää rintaani ja varastaa sinulle tulevaa kunniaa itselleni!"**

Rakas sisar ja veli! Jos sinulla on samanlaisia syntejä, mene ja ilmoittaudu sinäkin viipymättä, muuten sinulla ei ole mitään iloa kristillisyydestäsi. Muuten on kristillisyytesi vain valhetta, teatteria ja Jumalan pilkkaa. Jumala vaatii meiltä **ehdotonta rehellisyyttä, ehdotonta puhtautta, ehdotonta epäitsekkyyttä ja ehdotonta rakkautta.** Ellei meillä näitä ole, ei Kristus puhu meille eikä tee ihmetöitä kauttamme. Jos emme hänen kehoituksiaan tottele, ei hän vuodata meihin Pyhää Henkeänsä. Luottakaamme yksin Jumalaan aina ja kaikessa. Minä olen jo oppinut luottamaan Häneen. **Ja Jumala on näyttänyt minulle, ettei maailma minulle sellaista umpikujaa osaa järjestääkään, josta ei Hän minua voisi pelastaa.**

Kiitos olkoon Jumalalle!

»Uudeksi minä teen kaikki»

Olen kertonut jo niin paljon, mitä kaikkea tärkeätä entisestä elämästäni ja elämäntavoistani on jäänyt pois. Ja kun nyt vielä siihen vähän lisään, ei entisestä Alli Linnasta ole jäänyt jäljelle mitään muuta kuin nimi vain ja sekin paljon pienemmällä kirjoitettuna kuin ennen, aivan kuin itseänsä entisyytensä takia häveten.

Olin ennen hyvin kunnianhimoinen ja suorastaan suuruudenhullu. Halusin, että kaikki ihailivat minua ja erinomaista älykkyyttäni ja liikenerouttani. Sanoinkin usein kenelle tahansa, ettei kukaan nainen Tampereella omine kykyineen pysty kilpailemaan kanssani, ja että vain harvalla miehelläkin on yhtä suuret tulot kuin minulla, vaikka olinkin aloittanut liikkeeni vain 3,000 markan pääomalla. Halusin herättää huomiota kaikilla mahdollisilla keinoilla ja onnistuinkin siinä. Minut tunnettiin kautta maan suurten sanomalehti-ilmoitusteni kautta. Tampereella minut tunnettiin erikoisesti ylellisen pukeutumiseni vuoksi, ja ravintolain henkilökunta palveli minua imartelevan kohteliaasti jatkuvien sopimattoman suurten juomarahojen takia. Sain kuulla puhuteltavan itseäni väliin sisustustaiteilijaksi, väliin kirjailijattareksi, mutta tavallisissa oloissa aina johtajaksi, mikä kaikki erittäin hiveli silloista turhamaisuuttani. Paisuin ja olin miltei pakahtua.

Sitten, alettuani käydä Jumalan työryhmän kokouksissa, huomasin, etten olekaan kerrassaan mikään. Aloin huomata olevani naurettava, jopa säälittävä hupsu. Sanoin itselleni:

"Älä, hyvä ihminen, sano vain sanaakaan noissa kokouksissa, ettet kerta kaikkiaan täydellisesti häpäise itseäsi. Ja samanaikaisesti painoivat juuri kokemani elämään kyllästymisen tuskat mieltäni. Havaitsin olevani aivan ala-arvoinen ihminen, henkisesti aivan köyhä ja tylsä. Älykkyyteni, jolla ennen olin ylpeillyt, olikin vain omaa pimeyttäni, suurinta tietämättömyyttäni. Vaatteeni, joilla olin halunnut herättää miesten ihailua ja naisten kateutta, huomasin olevan vain operettikoreutta ja oikeata n.s. "moukkamaista pöyhkeilyä". Maalatut huuleni, punaiset kynteni, valkoiset kiharani — kaikki sellainen alkoi minusta näyttää vain sirkusnarrin naamiolta. Hyvä makuni alkoi minua suuresti epäilyttää. Ja entiselle seurapiirilleni aloin jo hiljaa ja säälien hymyillä.

Mutta sitten tapahtui suurin. Tapahtui herääminen. **Jeesus Kristus kirkasti itsensä minulle. Annoin hänelle elämäni. Ja niin muuttui kaikki. Kaikki, mikä ennen oli ollut suurta ja tärkeätä, muuttui lopullisesti pieneksi ja mitättömäksi. Jumala antoi minulle tehtäviä, joitten takia entiset tehtäväni muuttuivat aivan toisarvoisiksi asioiksi elämässäni.** Ennen niin mahtavasti mainostettu nimi "ALLI LINNA" hermostutti ja hävetti minua. Sanoinkin muutamille sisarille ja veljille: "En toivoisi mitään niin paljon kuin sitä, että pääsisin eroon tuosta **Alli Linnan Muotiliikkeestä."** Tunsin halua muuttaa pois koko kaupungista. Pelkäsin olevani häpeäksi ja epäluottamukseksi kaikille kristityille. Mutta nyt Kristus on vapauttanut minut täydellisesti sekä ylemmyys- että alemmuuskomplekseista. En kärsi enää edes nimestänikään. Kavallukseni olen tunnustanut viranomaisille. Kevytmielisen elämäni on Jumala antanut minulle anteeksi. Mutta **siten saamani elämänkokemukset Jumala on kehoittanut minua käyttämään pelastaakseni muita samasta synnin kuilusta. Olen saanut armon tulla työntekijäksi Jumalan valtakuntaan.** Nimeni on edelleen Alli Linna, mutta siinä ei ole mitään hävettävää, mutta ei myöskään mitään palvottavaa. Ihmeel-

liset ovat Herran tiet. Jeesus Kristus on vapauttanut minut täydelleen omasta itsestäni. Jumalan armo on mittaamaton, hän saattaa armahtaa **minutkin**, Kristuksen rakkaus on rajaton, hän saattaa rakastaa **minuakin**.

Jokaista Jeesus rakastaa ja kutsuu. Ei ole yhtään niin huonoa ja syntistä, jota hän ei rakasta. **Älä viivyttele! Aika rientää.** Huomenna voi olla jo myöhäistä. Anna elämäsi **heti** Kristukselle, hän pitää kyllä lopusta huolen. Hän siunaa, rohkaisee ja vahvistaa sinua. Hänen omanaan et ole yksin. Hänen omanaan et tarvitse koskaan peljätä mitään. Jeesus Kristus voi korjata ja tehdä ehjäksi kaiken. Tästä on eräänä esimerkkinä avioliittomme. Se oli nim. vähällä särkyä. Asia oli jo annettu tuomarin haltuun. Alkoholi ja syntinen, maailmallinen elämä aikoivat rikkoa meidän avioliittomme onnen. Mutta näin ei kuitenkaan käynyt, sillä Jeesus Kristus, Korkein lakimies ja ylimmäinen tuomari, tuli väliin ja kirkasti itsensä miehelleni ja minulle ja sanoi: "Minkä Jumala on yhdistänyt, älköön ihminen sitä erottako". Tiemme kulki monen tuskan ja nöyryytyksen kautta, mutta nyt voin sanoa kaikille, että emme kihlausaikanammekaan ole olleet niin onnellisia kuin nyt. Ennen oli kaunis kotimme synnin ja paheitten tyyssija, jossa maailmalliset ystävämme yöt riehuivat ja nauroivat, viulua soittivat, maailmallisia lauluja lauloivat, tanssiesityksiä esittivät. Nyt on kotimme Jumalan temppeli, jossa jo moni etsijä on jättänyt nuoren elämänsä Kristukselle.

"Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin kaikki muu sen ohessa annetaan." Jättäkää alkoholi ja kevytmielinen elämä. En tiedä mitään niin rumaa ja surkuteltavaa kuin humalainen nainen. Rakkaat ystävät, harkitkaa tänään, kummalle tahdotte elämänne antaa, saatanalle vai Jeesukselle Kristukselle. Jeesus Kristus antaa meille pysyväisen onnen. Jeesus Kristus on rakkaus. Hän on maailman valo. Hän ainoastaan voi antaa uskollisen aviopuolison ja

onnellisen kodin. Ei sotakaan ole niin kauheata katsella kuin tämän siveellisesti rappiolle menneen kansan mielipuolinen mellastus. Kristityt, meillä on laaja työkenttä. Pitäkäämme rukouskokouksia ja pyytäkäämme Jeesusta avuksemme, että maahamme saataisiin kieltolaki. Ilman häntä emme saa mitään parannusta aikaan tässä hirveässä synnin, kirouksen ja pimeyden valtakunnassa. Olkaamme rohkeat, Jumala on väkevämpi kuin pimeyden ruhtinas. **Jumalan armeija voittaa sodan.** Vain ne kärsivät tappion ja joutuvat kadotukseen jo täällä maan päällä — niinkuin iankaikkisuudessakin — jotka eivät anna elämäänsä Kristuksen johdettavaksi.

Ylistys ja kunnia Kuninkaitten Kuninkaalle, Pyhälle Kolmiyhteiselle Jumalalle!

»Hänelle kaikeksi mieli-hyväksi»

Kuinka monet ihmiset ovatkaan halunneet nähdä minut uudistuneena ihmisenä. Eikä se ihme olekaan, sillä vielä vuosi sitten he muistavat minut turmeltuneena maailmannaisena, suursyntisenä, huonon esimerkin antajana. Vielä vuosi sitten istuin joka toinen ilta Hotelli Tammerissa ja joka toinen ilta elokuvissa. Siksi tiedän, kuinka tyhjää ja sisällyksetöntä tuo elämä on. Vielä vuosi sitten en ajatellut paljon muuta kuin vaatteitani. Halusin pukeutua niin, että kaikki miehet minua ihailisivat ja kaikki naiset kadehtisivat. Mutta sitten tapahtui heräämiseni. Minä annoin elämäni Kristukselle. **Annoin oman tahtonikin hänen hallittavakseen.** Ja silloin kaikki muuttui minussa ja elämässäni. Kaikki, mikä ennen oli ollut tärkeätä, muuttui aivan mitättömäksi tai toisarvoiseksi elämässäni.

Suurin nautintoni on nykyään istua hengellisissä kokouksissa, lukea uskonnollista kirjallisuutta ja hiljentyä kuuntelemaan yksinäisyydessä Herran ääntä. Näinä hiljaisina hetkinä Herra puhuu minulle aina jotakin. Hän puhuu **työstä** hänen valtakuntansa hyväksi. Minä en saa olla laiskana, toimetonna enkä hengellisenä verenimijänä. Minä haluan totella Herraa ja tehdä työtä hänen valtakuntansa hyväksi. Mutta hänen antamansa työmääräykset eivät aina miellytä omaa minääni. Minä kapinoin vastaan enkä haluaisi totella

siinä muodossa kuin Herra tahtoo. En haluaisi näyttää ihmisten silmissä liian omalaatuiselta hullulta. Haluaisin olla vähän niinkuin muutkin kristityt, mutta tätä ei Jeesus Kristus minun kohdallani hyväksy. Hän sanoo, että voin auttaa parhaiten synnin kirouksessa eläviä lähimmäisiäni **kertomalla heille omista synneistäni.** Sillä minulla niitä on ollut miltei jokaista laatua. Ja koska Kristus on vapauttanut minun elämäni kirouksesta ja antanut minulle syntini anteeksi, voi hän tehdä saman kenelle tahansa. **Ihmisen täytyy itse tahtoa päästä synneistänsä. Hänen täytyy luovuttaa oma tahtonsa Kristuksen hallintaan. Ja silloin tapahtuu varmasti se ihme, että ihminen uudistuu ja Pyhä Henki tulee häneen. Hän saa kokea uuden, valoisan ja riemuntäyteisen elämän.**

Minä käsitän, että tämä tuntuu hullulta ja käsittämättömältä maailman ihmisten mielestä. Niin minustakin olisi tuntunut vielä vuosi sitten. Monet ovat nähneet lehdissä äskeisiä ilmoituksiani. Monet ovat sanoneet, että olen tullut hulluksi ja toiset taasen, että mainostan vain liikettäni. Jumala saakoon minua varjella näistä. Mainitsen samalla tässä, että yritin täkäläisten päivälehtien yleisön osastossa saada julkaistuksi Jumalan valtakunnan asiaa koskevia kirjoituksiani, mutta niitä ei hyväksytty. Minulle sanottiin, että jos ne olisivat hyvin ja asiallisesti kirjoitettuja, voitaisiin ne julkaista, mutta kun niissä puhutaan Jumalan valtakunnasta ja saatanan valtakunnasta, kieltolaista, epäsiveellisyydestä ja avioerosta — kaikista yht'aikaa samassa kirjoituksessa —, niin ne vaikuttavat "hysteerisiltä", eikä niitä voida julkaista. Sain silloin sisäisen kehoituksen, että minun olisi julkaistava kirjoituksiani **ilmoitusosastossa,** lyhennetyssä muodossa, ja siinä onnistuinkin. Jumala kehoitti minua tähän, ja minä tottelin.

Mutta kerran olin taasen tottelematon. Kuljin kadulla alkoholiliikkeen ohi. Näin sen edustalla suuren jonon ihmisiä. Oli nuoria miehiä ja naisia, vanhoja ukkoja ja vaimoja. Jumala kehoitti minua menemään jonon luo ja puhumaan noille ihmi-

sille. Pysähdyin ja ajattelin, olin melkein tottelemaisillani, mutta en sittenkään totellut. Kävelin ja katselin jonoa, mutta jalkani eivät suostuneet menemään sinne päin. Rukoilin vain ajatuksissani: "Herra, älä tee minua sentään aivan hulluksi, älä lähetä minua saarnaamaan alkoholijonoon." Herra vastasi: "Sinä olet itse monta kertaa pujahtanut tuosta ovesta sisään, olet ostanut milloin konjakkia, milloin likööriä, milloin mitäkin. Sinä olet kutsunut kotiisi vieraita, olet järjestellyt taiteellisia asetelmia kukista ja alkoholipikareista. Mene ja sano, miten monta olet vietellyt sillä tavalla syntiin, ja miten huonoa esimerkkiä olet näyttänyt. Mene ja sano, että alkoholi vie ihmisen onnettomuuteen ja kiroukseen. Kerro näille ihmisille, että Minä olen vapauttanut sinut ja miehesi alkoholista ja synnillisestä elämästä, kerro, että Minä olen antanut teille todellisen onnen, joka ei koskaan katoa. Alkoholin huuma katoaa nopeasti ja sen jälkimainingit ovat alakuloisuus, katumus ja häpeäminen. Mene ja kerro heille **Minusta!**" Mutta minä en mennyt. En mennyt silloinkaan, kun maisteri Korhonen sanoi: "Jakele noita omia 'Todistuksiasi', jotka olet kirjoittanut, alkoholijonoissa." Siihen vastasin: "Sitä älä vaadi minulta. Ihmiset pitävät minua muutenkin jo hulluna." Mutta maisteri Korhonen sanoi: **"Hullujahan me kaikki uskovaiset olemme,** ja olenhan minäkin jaellut sinun 'Todistuksiasi' alkoholijonoissa." Vastasin tähän: "Kyllähän **sinun** sopiikin niitä jaella, sillä eiväthän ne ole **sinun** syntisi tunnustuksia." Maisteri Korhonen sanoi vielä: **Rohkeutta vain! Pois oma tahto, oman kunnian etsiminen, oma ylpeys!** Luota Jumalaan! Tottele Herraa! Älä yritä miellyttää ihmisiä. Koeta kaikin keinoin miellyttää Kristusta!"

Kristus haluaa käyttää minua sielujen pelastustyössä siten, että avaudun maailman ihmisille ja kerron omista synneistäni. Mutta tämähän on juuri sellainen asia, jota en mitenkään tahtoisi tehdä. Minä haluaisin kerta kaikkiaan upottaa entisen minäni, synteineen kaikkineen, meren syvyyteen, haluaisin

unohtaa kaiken entisen ja olla kuin muutkin uskovaiset. Haluaisin olla vain tuollainen hiljainen uskovainen. En haluaisi aina olla valmis vetämään hirveätä entisyyttäni esille, jokaisen katseltavaksi. Sillä se on kuin saastainen vaate. Mutta minun Herrani ja Vapahtajani haluaa minun aina olevan valmis avautumaan kaikelle kansalle.

Tämä on nöyryyttävää. Minun heikko maallinen majani kärsii tästä hetkittäin suuria tuskia. **Mutta kun olen totellut Herraa, antaa hän minulle sellaista iloa ja siunausta, jota ei sanoin voi kuvailla. Ihmisen ei ole mistään niin vaikeata luopua kuin omasta itsekkäästä synnillisestä tahdostaan. Ihminen ei mielellään halua kulkea hullun kirjoissa ja luopua oman kunniansa tavoittelusta.** Hän ei antaisi Jumalalle hänen kunniaansa. Hän haluaisi varastaa sen itselleen, sillä ihminen on itsessään alhainen ja epärehellinen. Mutta jos emme luovu oman kunnian etsimisestä tai jos emme halua olla hulluja maailman silmissä, olemme arvottomia aseita Herran kädessä. Hän ei voi meitä käyttää, eikä meillä ole iloa kristillisyydestämme. **Ihmisiä voimme pettää tekohurskaudellamme, mutta emme Jumalaa. Jos todella haluamme periä iankaikkisen elämän, on meidän joka hetki oltava alttiita tottelemaan, mitä Herra käskee.**

Minun on kerrottava teille nyt jotakin. Ennen nykyistä avioliittoani olen ollut naimisissa kaksi kertaa. Molemmista avioliitoista olen eronnut. Toisessa avioliitossa minulla oli maailman paras mies. Hän teki kaikkensa miellyttääkseen minua. Kaikki ilkeät oikkuni panin menemään lävitse. Arkielämän harmaus alkoi tympäistä minua. Insinöörinä oli miehelläni omat työnsä ja kokouksensa. Minun aikani tuli pitkäksi ja siksi vietinkin iltani tuttavieni seurassa ravintoloissa tanssimalla. Minä etsin romantiikkaa. En voinut elää ilman sitä. Moni kunniallinen mies kiintyi minuun, minä leikittelin heidän kanssaan, sillä etsin vaihtelua. Sitten tuli avioero. Meillä oli yksi lapsi, poika. Maailmallisen elämäni takia lapsi

joutui isälle. Ja se olikin oikein. Se oli Jumalan tahto, sillä enhän minä olisi osannut häntä kasvattaa. Tein kuitenkin kaikkeni saadakseni hänet itselleni, vetosin hovioikeuteenkin, mutta lain päätöstä en saanut muutetuksi. En saanut edes tavata lastani moneen vuoteen. Lapsen isä, entinen mieheni, oli niin katkeroitunut minulle. Olin tuhonnut hänen elämänsä. Olen tuhonnut monen muun miehen elämän. Monesta on tullut juoppo ja renttu minun kevytmielisyyteni takia. Tästä olen kärsinyt kovasti ja olen rukoillut Jeesusta Kristusta kaikkien niiden puolesta, joiden elämän olen tuhonnut. Yhteen rukoukseen on Jumala jo vastannut. Muutamien kuukausien aikana olen saanut tavata poikaani useita kertoja. Poikani on saanut olla luonani ja käydä kanssani kristittyjen kokouksissa, josta erikoisesti olen iloinnut. **Jumalan lähettiläänä minä varoitan kaikkia kevytmielisistä rakkaussuhteista ja avioerosta.** Jokainen avioero on suuri synti ja rikos. **Jokainen kevytmielinen suhde on kerran saava rangaistuksensa. Jokainen ihminen tietää syntiä tehdessään, mikä on syntiä, mutta hän ei tahdo kuunnella ja totella Jumalaa.** Sentähden Jumala varoittaakin ihmistä pyhässä kirjassaan: **"Ei minun henkeni ihmistä iankaiken nuhtele."** Jumala lakkaa puhumasta ihmiselle ja silloin on ihminen ikuisesti kadotettu.

Kun minua kerran pyydettiin puhumaan Tampereen Vanhassa kirkossa, tunsin siihen toisaalta voimakasta Jumalan kehoitusta, mutta toisaalta tunsin niin suurta syntisyyttä, että tuntui suorastaan kirkon ja Jumalan pyhyyden häpäisemiseltä, jos minä puhuisin siellä. Ajattelin jo, että ovatko ne papitkin aivan hulluja, kun ne sellaiseen suostuvat. **Mutta Jumalan tahto oli, että minä menin ja puhuin kirkossa.** Muistan, kuinka koko ruumiini vapisi puhuessani. Mutta Jumala antoi voimaa, ja kymmenet esirukoukset kantoivat sanomaani.

Erään toisen kerran minun piti puhua maaseudun kirkossa. Läheiset sukulaiset olivat siellä järjestäneet juhlan. Ajattelin jyrkästi kieltäytyä sanomasta mitään ja ensimmäisenä iltana

sainkin sanotuksi vain muutaman sanan. Palasin sitten asuntooni sikäläiseen "Seurahuone" nimiseen hotelliin. Oli lauantai-ilta ja hotellissa oli parhaillaan asemies-ilta. Eteisessä törmäsi vastaani horjuvia miehiä ja naisia. Kaikilla oli kasvoillan julkea, tylsä ja irstas ilme. Menin nopeasti huoneeseeni ja hain suuren nipun omia "Todistus" lehtisiäni. Jakelin niitä saleissa ja eteisessä. Eräs korkea upseeri, joka oli vahvasti humalassa, sanoi: "Tuo on hullu nainen. Kieltäkää häntä. Viekää hänet ulos!" Toinen upseeri kuitenkin kehoitti minua jakamaan, ja niin minä jaoin. Ja seuraavana päivänä puhuin sikäläisessä kirkossa, millainen olin itse elämässäni aikaisemmin ollut. Samalla mainitsin rohkeasti siitä, millaista elämää olin edellisenä iltana nähnyt Seurahuoneella. Puheeni otettiin suopeasti vastaan. Itse Seurahuoneen omistajan tytär tuli ja halusi jättää elämänsä Jumalalle. Kaksi tarjoilijatarta tuli ja sanoi, etteivät he enää voi elättää itseään alkoholia kantamalla . . .

Tämän jälkeen Jumala on kehoittanut minua puhumaan sukupuolitautisairaaloissa, alkoholistiparantoloissa ja vankiloissa. Olen tehnyt sen. Vain syntinen osaa syntisille puhua. Minä en puhu liian ylhäältä, kun olen itsekin ollut kurja ja saastainen ihminen. Siksi Jumala voi minua käyttää sielujen voittajana valtakuntansa työssä.

Tahtoisin sanoa vielä jotakin nuorille naisille. **Teistä riippuu maamme tulevaisuus ja kohtalo. Millainen on nainen, sellainen on mies ja koko koti ja yhteiskunta. Nainen on kodin sielu, nainen on maamme sielu. Nainen voi Jumalan avulla kasvattaa miehestä kunnollisen ja hyvän. Minä en voi omalta kohdaltani moittia yhtään ainoata elämääni osunutta miestä. Minun täytyy sanoa, että miehet ovat monesti paljon parempiakin kuin me naiset.** Silloin, kun olin maailmassa, olin oikea saatanan lemmikki. Tuhat riivaajaa varmaankin asui minussa. Taitavasti kuin käärme viettelin monta syntiin. **Meidän naisten tulisi vaatia enemmän itseltämme.**

Meidän tulisi enemmän tutkistella itseämme Jumalan Sanan valossa.

Ihminen kuuntelee ja katselee kaikkea suurella mielenkiinnolla, kunhan se vain osataan hänelle sujuvasti esittää. Mutta sen havainnon olen tehnyt, että vaikka ihmiselle puhuisi kuinka ihanasti ja sujuvasti Jeesuksesta Kristuksesta, hän heti ikävystyy. Mistä se johtuu? Se johtuu paholaisesta, joka yrittää joka hetki ahdistaa ihmisparkaa ja pitää hänet omanaan. Siksi me emme halua käydä kirkossa ja hengellisissä tilaisuuksissa. Minullakin oli ennen synnissä eläessäni oikea **kirkkokammo.** Sanoin, että pappien saarnat ovat **ikäviä,** ja että niitä kuunnellessa tulee **uni.** Ja jos kerran viidessä vuodessa menin kirkkoon, pidin sitä suurena uhrauksena. Mutta Jumala sanoo: "Ei minun henkeni nuhtele ihmistä iankaikkisesti". Kaikki, jotka tätä nyt luette, päättäkää tänä päivänä, ketä haluatte palvella, Jeesusta Kristusta vai perkelettä. Luovuttakaa tahtonne Jeesukselle, antakaa elämänne hänen johdettavakseen ja hallittavakseen. Silloin Jeesus Kristus on varmasti teidät pelastava, teitä tukeva ja teitä auttava.

Kaikkivaltiaan komennuksella

Hiljaisina hetkinä Herra puhutteli minua ja sanoi: "Sinä olet oleva ase minun kädessäni. Sinun on minun nimessäni ryhdyttävä taisteluun pimeyden henkivaltoja vastaan. **Sinun on minun aseenani alettava taistelu juoppoutta ja epäsiveellisyyttä vastaan.** Mene ja aloita työsi, minä olen siunaava sinua ja antava sinulle voimia ja rohkeutta. Sinä et saa peljätä mitään etkä ketään. Minä annan sanat sinun suuhusi ja minä sanelen kaiken, mitä vast'edes kirjoitat. Sinun on oltava minun nimeni tähden valmis tekemään mitä vain ja menemään vaikka vankeuteen."

En silloin käsittänyt, miten voisin työskennellä Jumalan aseena juoppoutta ja epäsiveellisyyttä vastaan. Mutta Jumala on johtanut minua ja siunannut minua ja työtäni kaikkialla. En ole peljännyt mitään enkä ketään. Kaiken, minkä Jumala käskee, teen ihmisiltä neuvoa kysymättä ja heidän arvosteluistaan välittämättä. Maailman iva ja nauru ovat tulleet osakseni, mutta ne ovat kimmonneet minusta pois niinkuin nuolet, joissa ei ole kärkeä. Ne ovat osuneet kuin kiveen, ne eivät ole minua haavoittaneet.

Jumala antoi minulle **komennuksen** liittyä "Valkonauha"-nimiseen yhdistykseen. Tämä yhdistys ajaa Kristuksen nimessä ja hänen avullaan siveys- ja raittiustyötä. Ja minä tottelin ja liityin Valkonauhaan. Jumala määräsi minut sinne,

jotta hän avaisi silmäni näkemään kaiken saastan ja kurjuuden. Ja uskon, että tämän kautta Herra tahtoo herättää muutkin kristityt näkemään saman. Sillä Herra on ilmoittanut minulle, **että raittius- ja siveystyö ei kuulu yksinomaan Valkonauhalle. Sillä yksinään tämän yhdistyksen toiminta on kuin hyttysen hyrinää taivaan avaruuksissa. Raittius- ja siveystyö on ensi kädessä kaikkien kristittyjen työkenttä.** Meitä Jumala tahtoo käyttää välikappaleenaan syntiin hukkuvien lähimmäistemme pelastamiseksi. Kaikkia pimeyden ruhtinaan temppuja vastaan tarvitaan meidän kristittyjen väkevää toimintaa. Ihminen ei pysty toista ihmistä auttamaan muuten kuin johtamalla hänet Jeesuksen Kristuksen luo, hänen parannettavakseen.

Jumala on näyttänyt nyt minulle asioita, joista en aikaisemmin tiennyt, paitsi mitä olin kirjoista lukenut ja nähnyt ollessani vähän aikaa sairaanhoitokursseilla Turun Lääninsairaalassa. Kaikkein kauheinta, millä Jumala voi ihmistä rangaista, ovat sukupuolitaudit. Ne ovat levinneet synnin seurauksena suorastaan ruton tavoin maassamme. Nuoret ihmiset saavat tartunnan usein siksi, että he vaeltavat synnissä ja ovat Jumalasta piittaamattomia. Eniten tautitapauksia on sattunut niiden keskuudessa, jotka käyttävät alkoholia. **Sillä alkoholi tekee ihmisestä eläimen,** jolla ei ole ymmärrystä. Useastikaan sukupuolitaudit eivät näy päältä. Moni nuori nainen tai nuori mies voi näyttää itse terveydeltä, mutta siitä huolimatta hän voi sairastaa tällaista kammottavaa tautia ja tartuttaa sen toiseen. Ja mikä pahinta, ne ovat levinneet **varhaisnuorisonkin keskuudessa.**

Tänä keväänä Herra kehoitti minua lähtemään Valkonauhaliiton ja Diakoniakeskuksen kutsumana Helsinkiin. Aluksi en ymmärtänyt tätä Herran kutsuksi ja siksi yritinkin toteuttaa omia suunnitelmiani, mutta Herra ei päästänyt minua omille teilleni. Puhuin useissa Valkonauhan kokouksissa ja, rovasti Louhivuoren kehoituksesta ja hänen ollessaan

mukana, useissa ravintoloissa. Sitten tuli tilaisuus lähteä Kumpula-nimiseen sukupuolitautisairaalaan. Lähtiessäni sinne sain Herralta kehoituksen ottaa mukaani kaikki Mangs'in kirjat, Russell'in kirjan: "Vain syntisille", tohtori A. Salokanteleen kirjan: "Lääkärin ajatuksia sukupuolitaudeista sekä tohtori Pirilän kirjan: "Sukupuolitaudeista ja niiden ehkäisemisestä". Kun astuin sisälle sairaalaan, näin vain 16—20-vuotiaita tyttöjä. Kuiskasin ylihoitajattarelle, missä olisivat sitten oikeat potilaat. Hän vastasi, että tässä ne olivat. Ajatelkaa, että jo nämä 16-vuotiaat tytöt sairastivat syfilistä eli kuppatautia. Tytöt kokoontuivat ruokasalin pitkien pöytien ääreen.

Minun piti alkaa puhua, mutta mielenliikutus ja järkytys oli niin suuri, etten voinutkaan. Kuiskasin vierustoverilleni: "Laulakaa jotakin." Laulettiin: "Joka aamu on armo uus . . ." Sen jälkeen puhuin noin tunnin noille **lapsille.** He itkivät katkerasti. Tein heille kysymyksiä, ja he vastasivat avomielisesti. Useat heistä olivat maalaistyttöjä, jotka olivat **tulleet** kaupunkiin kotiapulaisiksi, tehdastyöläisiksi tai ravintoloihin työhön. He olivat yksinkertaisista kodeista, joissa ei heitä oltu varotettu maailman pahuudesta, synnistä ja sen seurauksista, ei myöskään opastettu Vapahtajan yhteyteen. He olivat menneet virran mukana. Useat olivat nauttineet alkoholia, sitten tulleet vietellyiksi ja vähitellen langenneet yhä syvemmälle syntiin. **Useilla heistä oli ollut suhde aviomiesten kanssa.** Kun lähdin, tulivat he luokseni ja pyysivät, että yrittäisin hankkia heille paikkoja maalle. Kotiinsa he eivät voi mennä ja kaupunkiin he eivät halua jäädä. Itkien he sanoivat haluavansa aloittaa uuden elämän Jumalan avulla. Tunsin rakkautta heihin ja tunsin vastuuta heistä. Kiitin Jumalaa, että hän oli lähettänyt minut tällaiselle komennukselle.

Olen tavannut ylioppilassivistyksen omaavia äitejä, jotka eivät **"kehtaa"** puhua lapsilleen tällaisista asioista. Eräänkin 20-vuotiaan ylioppilasneitosen äiti sanoi minulle, kun näytin hänelle tri Pirilän kirjaa: "Sitä kirjaa ei saa näyttääkään

minun tyttärelleni". Eikä tämä äiti ollut sanallakaan kehdannut kertoa mitään sukupuoliasioista tyttärelleen. Tätä seikkaa taasen tyttäret puolestaan valittelivat minulle.

Kristityt, eikö ole meidän vanhempien ja kasvattajien syy, että 16-vuotiaat tytöt sairastavat syfilistä? Millainen on maamme ja kansamme tulevaisuus, jos tämä rutto yhä leviää, emmekä me tee mitään? Erään tuttavani mies sairastaa tätä samaa tautia. Hänellä tauti on mennyt selkäytimeen ja aivoihin. Hän oli mielisairas, täydellisesti eläimen asteella, ei enää edes tuntenut minua. — Eikö olisi tärkeätä, että kouluissakin puhuttaisiin enemmän jumalanpelosta ja enemmän terveydenhoidosta. Olisi varmaankin opettavaa, jos koulujen oppilaat joskus lähetettäisiin kierrokselle jonnekin sukupuolitautisairaalaan. Se olisi terveellistä myöskin opettajille ja vanhemmille.

Papisto, koulujen opettajat, lasten vanhemmat ja kaikki kristityt! Teihin katsoo nuoriso, joka on vielä ymmärtämätön ja kokematon. Kuulkaa Herran kutsu! **Ottakaa kukin vastaan Jeesukselta omakohtainen työmääräys.** "Ei sokea voi sokeaa taluttaa", sanotaan Sanassa. Te, jotka olette vastuussa kansamme tulevaisuudesta, mutta jotka ette usko Kristukseen, jättäkää paikkanne kristitylle, sellaiselle, joka on ase Herran kädessä. — Ja sitten vielä. Eikö voitaisi julkaista kristittyjen kirjoituksia päivälehdissä turhien naimailmoitusten y.m. roskan vastikkeena? Ja mitä ajattelevat kristityt teatterikiertueista rintamalla tai "murheentorjunta- y.m. viihdytysilloista kaatuneiden omaisille"? Ellei tämä kansa kuule Herran kutsua, on Herra murskaava sen **täydellisesti.** Eikä siihen kestä kauan. Kuinka me kristityt saatamme katsella tätä kaikkea tekemättä mitään? Tuntuu siltä, kuin hyväksyisimme kaiken pahan. Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja ja ylimmäinen sotapäällikkö, on käskenyt minua näistä todistamaan.

Kieltolaki sydämiin!

Sain kehoituksen puhua alkoholin aiheuttamasta kurjuudesta. Kävellessäni päivisin ulkona näen pitkät jonot miehiä ja naisia alkoholimyymälöiden edustalla. Illalla kristittyjen kokouksesta tullessani näen ihmisten jonottavan ravintoloihin tai näen humalassa horjahtelevia miehiä ja naisia kuljeskelevan kaduilla toisiinsa nojautuneina.

Kristityt, rukoilkaamme Jumalalta kieltolakia! Onko meidän todella mahdotonta saada maahamme tällainen kieltolaki?! **Onko valtion todella ansaittava tuolla suurta kirousta tuottavalla tavalla, alkoholikaupalla?** —

Ryssä ei ole meidän pahin vihollisemme, vaan saatana ja hänen armeijansa. Saatana on tuonut meille juoppouden, epäsiveellisyyden, onnettomat avioliitot, särkyneet kodit ja sukupuolitaudit. Millään ei ole enää väliä. Kaikki on sallittua, kaikki luvallista.

Miehet siellä rintamalla odottavat päiviä laskien lomaansa kolme kuukautta. Saatuaan tietää lomastaan he eivät enää saa unta viimeisinä öinä. On polttava koti-ikävä ja loma tulee. Miten se käytetään useimmiten? — Loma humahtaa ohi kuin unennäkö yhtämittaisessa humalassa. Heti kotikaupunkiin tultua ovat ystävät ympärillä, kutsuvat ravintoloihin. Siellä on maalattuja, kevytmielisiä naisia. Nämäkin juovat ja polttavat tupakkaa. — Tällaisessa seurassa menevät päivät ja yöt yhtenä sekamelskana — tyhjänpäiväisessä, tyl-

sässä, synnillisessä ja saastaisessa elämässä, kunnes loma on ohi ja mies havahtuu katumaan sen väärinkäyttöä vasta korsussa "siellä jossakin".

Ei sotakaan ole niin kaameata katsella ja kuunnella kuin tämä siveellisesti mielipuolinen, saastainen mellastus. **Ellei kansamme nouse juoppouden ja epäsiveellisyyden kirouksesta ja rupea etsimään Jumalaa, on meidän turha toivoa pysyväistä rauhaa. Jumalan rangaistus lepää maamme ja kansamme päällä.**

Minulla on paljon tuttuja lääkäreitä. Olen usein keskustellut heidän kanssaan, ja kaikki he sanovat yksimielisesti, ettei koskaan ole ollut sukupuolitauteja niin paljon kuin nyt. Ja tilastot näyttävät, että ennätysmäärä avioerojakin on ollut näinä sotavuosina. Siihen ei ole syynä sota, vaan Jumalasta luopuminen ja tolkuton väkijuomien käyttö.

Ihminen raaistuu ja muuttuu eläimeksi, — eläimeksi, jolle ei enää ole mitään pyhää ja rakasta. **Uskollisuus alkaa olla tuntematon käsite. Naimisissa olevilla naisilla kotirintamalla on vapaita suhteita. He kulkevat ravintoloissa milloin minkin miehen kanssa.** He eivät enää osaa edes arkailla ja hävetä käytöstään. Niin tulee yhä uusia ja uusia avioeroja. Lapset näkevät huonoa esimerkkiä ja heidän on mahdoton kunnioittaa vanhempiaan. Monelta lapselta on tämän sodan aikana vanhempien kevytmielisyyden takia särkynyt koti. Iloton ja synkkä on tuollaisten eronneitten vanhempien lasten lapsuus.

On jo yhdestoista hetki, kristityt! **Meillä on laaja työkenttä.** On pidettävä rukouskokouksia ja pyydettävä Jeesusta oppaaksemme. Ilman Häntä emme saa mitään hyvää aikaan tässä hirveässä synnin, kirouksen ja pimeyden valtakunnassa. Olkaamme rohkeat! Jumala on väkevämpi kuin pimeyden ruhtinas. **Jumalan armeija voittaa sodan!** —

Rukoilkaamme Herralta kieltolakia! Rukoilkaamme voimakasta herätystä synnin orjina vaeltaville sisarillemme ja veljillemme!

Kristityt, liittykäämme yhteen! **Kaikki uskonsuunnat, muodostakaamme yksi, suuri ja palava "Jumalan työryhmä", työarmeija. Rukoilkaamme yksimielisyyttä ja voimaa tälle armeijalle! Jeesus Kristus johtaa tätä armeijaa.**

Pyhän Kolmiyhteisen Jumalan armeija voittaa sodan. Vain ne kärsivät tappion ja joutuvat turmioon jo täällä, samoinkuin iankaikkisuudessakin — vain ne, jotka eivät anna elämäänsä Kristuksen johdettavaksi.

Minä olen hiljattain antanut elämäni Kristukselle. Monia kristittyjä eri uskonsuunnista on tullut ja kysynyt minulta: "Mihin uskonsuuntaan kuulut?" Olen vastannut: "En mihinkään erikoisesti; kaikkiin yhtä paljon. **Sillä kaikki, jotka tunnustavat Jeesuksen Kristuksen Herrakseen ja Vapahtajakseen, ovat uskonsuuntiin katsomatta samaa suurta Jumalan armeijaa."**

Ystävät, te, jotka ette vielä kuulu tähän armeijaan, antakaa tänä päivänä elämänne Kristukselle! Kulkeminen tällä kapealla tiellä on paljon ihanampaa kuin raskas vaellus leveällä maailman tiellä. Olen kulkenut kauan sitä leveätä tietä, jotta tiedän varmasti, mitä puhun.

Liittykää Jumalan armeijaan! Tulkaa mukaan Hänen työryhmäänsä, pelastamaan sieluja kadotuksesta!

Jeesus Kristus on rakkaus. Hän on maailman valo. Hän yksin antaa meille onnellisen kodin ja uskollisen aviopuolison. — Ylistys ja kunnia Kuninkaitten Kuninkaalle, Pyhälle Kolmiyhteiselle Jumalalle!

* * *

Tässä ohessa voin vielä mainita, että olen saanut väkevän kehoituksen Jumalalta liittyä Valkonauhaan. Se on rait-

tius- ja siveystyötä tekevä vapaa ryhmä, joka toimii Jumalan avulla ja johdolla.

Olen tässä uudessa työssäni joutunut tekemisiin monen kurjan ja langenneen naisen kanssa. Viimeksi eilen oli minulla autettavana neljän lapsen äiti, tuomarin tytär. Hän oli ollut ensin naimisissa insinöörin kanssa, josta oli eronnut ja avioliitosta oli jäänyt kaksi lasta. Sitten hänellä oli ollut avioliitto tuomarin kanssa ja tästäkin avioliitosta on kaksi lasta. Nainen oli nuori ja melko kaunis, auttamaton alkoholisti. Mies hakee eroa hänestä juoppouden ja kevytmielisyyden tähden.

Tällaisia tapauksia on lukemattomia. Päivittäin olen monta kertaa yhteydessä poliisilaitoksen kanssa. — Mitä on tehtävä tällaisille? Nykyään ei ole edes parantolaa naisalkoholisteille. He saavat vaeltaa vapaina ja lankeavat yhä uudelleen kiusaukseen, vaikka haluaisivatkin nousta.

Tämä nainen, josta kerroin, on karannut kotoaan toisesta kaupungista. Sähkötin tänään hänen kotiinsa, että tulisivat hakemaan hänet pois täältä. — Eräs alkoholistinainen makaa parhaillaan alkoholimyrkytyksen takia täkäläisessä sairaalassa. Hänkin on akateemisesti sivistyneen miehen vaimo. Eräs työssään epäsiveellisyyttä harjoittanut saunottajatar on ollut nuhdeltavana Valkonauhassa. — Kahdesta muusta naisalkoholistista tiedän, että toinen joutuu huomenna Hatanpään sairaalaan hoidettavaksi, toinen poliisilaitoksen alkoholistihuollon valvottavaksi.

Kristityt, nyt ei ole aika väitellä uskonsuunnista ja muodollisuuksista! Nyt on rukoiltava Jumalaa avuksemme ja ryhdyttävä kukin kohdaltamme suureen edesvastuulliseen Jumalan työhön.

Jeesus Kristus meitä johtakoon!

Kaikki tuleen Herran tähden!

Jumala on kehoittanut minua nyt puhumaan erikoisesti niille, jotka sanovat itseään kristityiksi. Mutta vain harva, joka sanoo itseään kristityksi, on todella kristitty.

Sormilla voi laskea ne, jotka todella ja kaikessa luottavat Jumalaan.

Rukouskokouksissa monet esittävät pitkiä, kauniskielisiä puheita rukouksina. Ne tulevat vuolaina virtoina suusta. Herra sanoo: "Suullansa he kunnioittavat minua, mutta heidän sydämensä on kaukana minusta". Nämä eivät ole tosikristittyjä ja uskovaisia, **vaan tunteilevia, omia rukouksiaan ihailevia, oman sanahelinänsä kuulossa itkeviä näyttelijöitä.**

Tällaisesta kristillisyydestä ei ole mitään siunausta. Emmekä me tällaisella menolla ole kelvolliset Jumalan Valtakuntaan. Jumala vaatii jotakin ehdotonta: ehdotonta rehellisyyttä ja ehdotonta rakkautta. Kuinka moni meistä täyttää nämä Jumalan vaatimukset?

Ajatelkaamme esimerkiksi hamstrausta. Ellei kukaan ostaisi salakaupasta, saisimme kaikki ostokorteilla enemmän ja halvemmalla, emmekä johdattaisi elintarvikkeiden tuottajia ja välikauppiaita pois Jumalan tieltä. Ehdotonta lainkuuliaisuutta ja luottamusta Jumalaan meiltä odotetaan.

Sitten me olemme ahneita. Me emme usko Jumalaan, vaan omiin säästöihimme, joita olemme tehneet pahan päivän ja

vanhuuden varalle. Me kadehdimme toisten omaisuutta ja himoitsemme sitä. Me raahaamme suuria tavarakuormia kaupungista maalle pommituksilta turvaan.

Kaikki tämä on epäluottamuslause Jumalalle. Me emme usko Häneen, Hänen huolenpitoonsa ja varjelukseensa. Me uskomme omiin neuvoihimme, omiin tuloihimme, omaan älyymme.

Me rukoilemme itsekkäästi rauhaa maallemme. Emme uskalla sanoa: **"Tapahtukoon Sinun tahtosi, Herra,** myöskin rauhan tuloon nähden". Emme uskalla rukoilla: "Herra, anna anteeksi meille ja kurita meitä miten haluat, mutta anna meidän tulla tuntemaan Sinut ja luottamaan kaikessa yksin Sinuun! Herra, vapauta meidät omasta itsestämme ja omasta kunniastamme ja anna meidän olla valmiita heittämään kaikki tuleen Sinun nimesi kirkastamiseksi."

Suuri herätys on alkanut. Työntekijöitä tarvittaisiin. Mutta työntekijät häipyvät pois, toinen toisensa jälkeen. Ja kuitenkin Herra on kehoittanut meitä pelastamaan sieluja. Olemme pitäneet rukouskokouksia, olemme lupautuneet Jumalan työpalvelukseen, halunneet aina ja kaikkialla todistaa sanoillamme ja elämällämme Kristuksesta. Mutta onko innostus sammumassa? Onko usko Jumalaan häipynyt? Joko alamme pitää rasituksena tätä kaikkea? Haluammeko kernaasti istua kristittyjen parissa ja leperrellä toisillemme niinkuin lapset? Mutta siihen työhön, jota Jumala meiltä todella vaatii, olemme vastahakoisia ryhtymään.

Meiltä puuttuu välitön yhteys Jumalaan, ja sen vuoksi emme luota Häneen emmekä tottele Häntä.

Puhe kristityille

Tampereella

Pitäessään kokousta avustajilleen veli Mangs sanoi kerran: "Puhukoon Jumala teille yöllä." Illalla kokouksesta tultuani keskustelimme vilkkaasti mieheni kanssa Jumalan valtakunnan asioista. Sitten nukuimme, mutta klo ½ 5 Jumala herätti minut unesta ja puhui minulle seuraavaa:

Sana sanoo: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi ja koko mielestäsi ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." Tämä on suurin käsky, suurempaa ei ole. Toisessa kohdassa Herra sanoo: "Minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda; minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa." Silloin ihmiset kysyvät: "Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena tai outona tai alastonna tai sairaana tai vankeudessa, emmekä sinua palvelleet?" Mutta Herra vastaa näille: "Totisesti minä sanon teille: **Kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle."**

Tampereella syntisten maailman ihmisten keskuudessa on alkanut suuri herätys, heidän sielunsa janoaa elävää Jumalaa, mutta työntekijöitä on vähän, ja yhä useammat pakenevat

pois Jumalan valtakunnan rintamalta. Veli Mangs'in ollessa edellisellä kerralla täällä moni lupautui työhön, työntekijäksi Jumalan valtakunnan työryhmään, lupasi olla valmis lähtemään mihin vain, **lupasi aikansa, varansa, kaikkensa.** Mutta tuo kaikki onkin ollut vain hetken huumaa, **vain sanoja ja kauniita lupauksia. Kun Herra antaa työmääräyksen,** on meillä voittamattomia esteitä. Siksi Herra ei voi käyttää meitä eikä tehdä ihmetekoja kauttamme.

Minä olen saanut hyvin voimakkaan herätyksen Oxford-ryhmän kautta. Aluksi uskoinkin vain pelkkää hyvää tästä ryhmästä. Mutta nyt, kun Kristus on kirkastanut itsensä minulle, on hän avannut silmäni näkemään, että tämänkin ryhmän yksilöissä on paljon pahaa. On erikoisuuden tavoittelua, kateutta, juoruilua, rakkaudettomuutta, itsekkyyttä, mukavuuden rakkautta, jopa kevytmielisyyttäkin. Suurissa kokouksissa me herkuttelemme Herran sanan ääressä ja lepertelemme toisillemme kuin lapset, ja meillä on ihanaa. Puhumme suuria sanoja. Annamme lupauksia, joita emme koskaan aiokaan täyttää. Emme lähde työhön. Olemme vain henkisiä veren imijöitä. Erottuamme toisistamme olemme kaukana Herrasta.

Sanon teille, Jumalan työntekijäryhmä, haluan puhua teidän **omilletunnoillenne!**

Herra sanoo: "Ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin ette pääse taivasten valtakuntaan." Ja taas Herra sanoo: "Katso, publikaanit ja portot menevät ennen teitä taivasten valtakuntaan." Jumala on kehoittanut minua sanomaan teille, ettei meidän ole rukoiltava herätystä ensi kädessä Tampereen syntisille, vaan **voimakasta herätystä Tampereen n.s. kristityille.** Me todistamme usein ja mielellämme, mutta meidän todistuksillamme ei ole tehoa, sillä se on ylimalkaista ja kaukaista. **Se ei ole henkilökohtaisen rohkeata, Jumalan tahtoa tottelevaa, ja siksi se ei tuota siunausta eikä herätä ketään.** Istuessani

kristittyjen kokouksissa olen monesti ajatellut: "Olkoon tämä viimeinen kerta, kun tulen tänne." Mutta Herra on lähettänyt minut aina uudelleen niihin ja on kehoittanut minua sanomaan siellä jotakin. Mutta minä en ole totellut enkä ole uskaltanut. Nyt sen kuitenkin teen.

Useasti, kun minua on pyydetty todistamaan, on minua etukäteen varoitettu: "Älä ruoki ihmisten uteliaisuutta." Tai sitten on sanottu: "Olisi hyvä, jos joku tarkistaisi, mitä aiot sanoa." Tämä on kylmentänyt minua suuresti ja vieroittanut kristittyjen yhteydestä.

Olemme touhunneet paljon saadaksemme aikaan yhteyttä eri uskonsuuntien välillä, mutta aina on olemassa katkeruutta, aina tahdotaan oman suunnan paremmuus tuoda esille. Me emme muista, että Jeesus Kristus on meidän kaikkien pelastaja, ja että meidän **kaikkien**, jotka tunnustamme hänet Vapahtajaksemme, **on oltava yhtä, katsomatta uskonsuuntaan.** Herra, anna väkevä herätys Tampereen kristityille! Ei sokeasta ole sokean taluttajaa.

Jonkin aikaa sitten tottelin Herran ääntä eräässä kokouksessa ja sanoin: "Me emme ole valmiita Jumalan valtakunnan työhön, meidän on pidettävä rukoushetkiä ja valmistauduttava, ennenkuin voimme ryhtyä työhön." Tarjosin kotini käytettäväksi näitä rukouskokouksia varten. Viikon ajan jatkuivat kokoukset kodissani, mutta sitten jäivät kaikki pois. Keneltäkään lupaa kysymättä ilmoitin silloin: "Jos Jumala suo, pidetään joka aamu klo ½ 8 rukoushetki kodissani. Kaikki, jotka haluavat kulkea Jumalan johdatuksen alaisina, ovat sydämellisesti tervetulleita." Ihmisiä ryntäsi talon täydeltä. Tuli maailman ihmisiä hyvin paljon. Mutta kristittyjen taholta sain ankaria nuhteita. He sanoivat, että "tavoittelen erikoisuutta" tai että olen "mainoshullu". Tämän kaiken sanoivat kristityt siksi, etteivät he halunneet mitenkään vaivattavan itseään näinä aikoina. He

halusivat lekotella aamuhetkensä omassa mukavuudessaan eikä omistaa sitä Jumalan valtakunnan työhön.

Puhukoon Jumala nyt veli Mangs'in kautta myöskin Tampereen kristityille! Sitä olen aina rukoillut ja yhä rukoilen.

Kesälomalla

Olen ollut vasta muutaman päivän kaupungissa. Heinäkuun alkupäivinä tunsin itseni väsyneeksi ja liikarasittuneeksi ja halusin lähteä maalle lepäämään. Tunsin tarvitsevani hiljaisuutta ja lepoa. Soitin Aulangolle, mutta ei ollut tilaa. Soitin Vehoniemen Matkailumajalle. Sain heti kutsun saapua sinne. Menin sinne sisareni sekä työleiriltä lomalla olevan poikani kanssa. Nautimme levosta, auringosta, uinnista ja kävelyistä täysin siemauksin monta päivää. Sitten tuli n.s. viikonloppu. Se oli kauhea. Ihmisiä tulvaili ravintolaan joka puolelta. Olimme kuin markkinoilla. Ihmisiä tuli laivoilla, pyörillä, autoilla ja kävellen. Me vakituiset täysihoitolaiset tuskin saimme ruokaa suuhumme. Kaikki pöydät olivat aina varatut niille, jotka tilauksillaan hyödyttivät ravintolaa eniten. Humalaiset kuoronjohtajat ja muutamat kuorolaiset siellä lauleskelivat maailmallisia, kevytmielisiä lauluja, äänet alkoholin liiallisesta nauttimisesta särkyneinä. Ja humaltunut, hermostunut, Jumalasta piittaamaton yleisöjoukko taputti innokkaasti. Se viilsi sydäntäni. Teki mieleni nousta seisomaan ja sanoa jokin varoittava sana, mutta en voinut sitäkään tehdä. Aina, kun ihmiset innostuivat taputtamaan käsiään, hyökkäsi sisälle talon suuri, kaunis susikoira ja haukkui vihaisesti ja varoittavasti. Se kai luuli tappelun alkaneen. Minun täytyi hymyillä. Koira oli aina kanssani samaa mieltä.

Kerran kauniina kesäiltana lähdin liikeasioilleni kaupunkiin. Autoon tuli ravintolasta mies ja nainen. Nainen oli

maalannut huulensa, niin että hampaatkin olivat tulleet maalatuiksi. Hän oli hyvin röyhkeä, itsevarma ja mielestään hyvin hieno. Hän arvosteli kovaäänisesti seuralaiselleen kaikkia autossaolijoita. Hän huusi erään autosta poistuvan naisen puvusta: "Hyi, kuinka ruma! Kamalan ruma! Ihan kauhea puku!" Sitten hän humalaisena roikkui kaikkien matkustajien kimpussa. Kaikki olivat kiusaantuneita. Lopulta hän alkoi voida pahoin ja ylenantoi koko matkan Tampereelle asti auton ikkunasta ulos. Oli se näky Jumalan kauniina, kukkien tuoksua tulvillaan olevana kesäiltana! Nainen oli tuskin yli 20-vuotias. Hän kuului kovaäänisesti selittävän vieraille ihmisille kuuluvansa Tampereella "ravintolahenkilökuntaan". Hänen seuralaisensa, joka hoivaili häntä ojentelemalla hänelle paperilappusia, joilla hän sai pyyhkiä suutaan ja kasvojaan, tarjosi naisen käsilaukkua poikani haltuun. Poikani vastasi lyhyesti: "En minä huoli". Kotona hän sanoi minulle: **"Äiti, en ikinä mene naimisiin sellaisen tytön kanssa, joka ottaa tipankaan alkoholia. Hyi, kun se tyttö oli kauhea katsella! Ihan minun on vieläkin paha olla."**

Tuli sitten seuraava viikonloppu. Kun olimme lounaalla, istui edessämme nuori, sievästi puettu, vaalea nainen ja mustatukkainen, urheilijalta näyttävä, nuori, ruskea mies. He söivät ja nauttivat alkoholia. Kun menimme korvikkeelle, istuivat he yhä saman pöydän ääressä. Yritimme päivällisille, mutta en voinutkaan mennä, sillä näky oli sellainen. Menin huoneeseeni, ja söin kuivia leivänpalasia. Sitten lähdimme kävelemään poikani ja sisareni kanssa. Kävelyltä palattuamme näimme edelläkerrotun miehen ja naisen kauniilla tiellä. Nainen ei pysynyt edes pystyssä omin voimin. Hän oli niin "ympäri" humalassa, että hänen kielensä kangersi, niin ettei puheesta saanut mitään selvää. Pysähdyin katsomaan näytelmää. Mies hermostui, hän sieppasi naisen syliinsä, kantoi hänet metsään ja laski mättäälle makaamaan kuin jauhosäkin.

Tällaisia on siis suomalaisissa naisissa näinä vaikeina aikoina. Kuka mies voi kunnioittaa ja rakastaa tällaisia olioita?

Tämän tapauksen nähtyäni sain niin kyllikseni kauniista Kangasalan Vehoniemestä, että seuraavana päivänä pyysin kiireesti laskun ja lähdin kuumaan ja pölyiseen kaupunkiin, vaikka olin tilannut itselleni huoneen ja täysihoidon heinäkuun loppuun asti. En jaksanut katsella, miten pimeyden ruhtinas agentteineen riehui eräällä Suomen kauneimmalla seudulla.

Muuan kotikokous

Ollessani vielä Vehoniemessä sain eräänä päivänä puhelinsähkeen. En ollut antanut kenellekään tietoa, minne menin lomaani viettämään, joten peljästyin kovasti, kun tultiin ilmoittamaan: "Puhelinsähke rouva Linnalle". Luulin, että miehelleni oli tapahtunut rintamalla jotakin. Sähke oli kuitenkin Helsingistä, jonne minua kutsuttiin kristittyjen yhteisiin tärkeisiin kokouksiin. En lähtenyt. Tunsin itseni edelleenkin liikarasittuneeksi.

Saavuttuani kotiin Vehoniemestä minulle soitettiin jälleen Helsingistä ja pyydettiin taas yhtesiin kokouksiin. Sanoin, etten voinut tulla. Sanelin sitten omat näkemykseni puhelimessa ja pyysin ne siellä puolestani ilmoittamaan. **Minun tehtävänihän on raittius- ja siveystyö Kristuksen nimessä.** Kanssani keskusteleva veli lupasi tehdä ilmoitukseni. Olin iloinen. Mutta vielä samana iltana soi puhelin, ja eräs sisar Helsingistä soitti minulle ja pyysi päästä luokseni pariksi päiväksi. Lupasin sen. Tietämättä tästä mitään olin kutsunut ryhmän kokouksen kotiini samaksi illaksi, kun hän saapui. Helsingistä tullut sisar oli ollut juuri niissä kristittyjen yhteisissä kokouksissa, joihin minuakin oli kutsuttu. Helsingissä kristityt olivat perustaneet n.s. Viestikeskuksen. Tämä keskus välittää tietoja, kirjoituksia, lentolehtisiä ja puhujia kaikkialle. Se koettaa saada aikaan **yhteyttä eri uskonsuuntien välille.** Se toimittaa kirjoituksia sanomalehtiin, samoin uskonnollisia radioesityksiä j.n.e. Kokous kodissani oli hyvin siu-

nattu. Tunsimme, että Herra itse liikkui mukanamme. Näitä Viestikeskuksia olisi sitten tarkoitus järjestää joka kaupunkiin, kenties maaseudullekin. Pääelin on Helsingissä. Ensimmäinen haaraosasto tulisi Tampereelle. Joka viikko aiotaan pitää kokouksia työntekijäryhmälle. Ne eivät ole tavallisia hartaustilaisuuksia, johon kuka hyvänsä voi osallistua. Ne ovat ainoastaan niitä varten, jotka ponnistelevat Jumalan Valtakunnan työssä. Tässä kokouksessa kodissani vietimme hiljaista hetkeä, ja minä sain seuraavan sanoman:

Tämä kansa on kaukana Herrasta. Se ei välitä Jumalasta, se ei usko Kristukseen. Silloin Jumalan täytyy yhä vielä, ja entistä ankarammin, rangaista meitä. Rintamalla kaatuu miehiä, mutta kotirintamalla eletään kevytmielistä elämää ja juodaan ihan tolkuttomasti. **Sotatilannetta pohditaan alkoholilasien ääressä.** Luotetaan omiin pieniin voimiimme. Luotetaan vieraan mahtavan vallan apuun, **mutta ei luoteta Jumalaan eikä pyydetä apua Häneltä, joka yksin on niin voimakas, ettei meitä kukaan voisi nujertaa, jos Jeesus Kristus saisi johtaa henkensä kautta sotajoukkojamme.** Yhä ankarampia iskuja me saamme, yhä enemmän meitä nujerretaan, eikä Jumala jätä rankaisematta kotirintamaakaan, siitä voimme olla varmat. Se hetki on jo arvaamattoman lähellä. **Kristityt, nyt on kiireinen työn ja toiminnan aika!**

Viestikeskus järjestää rukousrenkaan, rukousvartion. Aivan kuten miehet rintamalla ovat vuorotellen kautta vuorokauden vartiossa, aivan samoin mekin kristityt tässä rukousrenkaassa kukin vuorostamme pidämme rukousvartiota. Näin jatkuu kautta vuorokauden. **Perustakaamme ympäri maan tällaisia rukousrenkaita!**

Alkoholijuomien tarjoilu ja kauppa kielletty

Vihdoinkin se on toteutunut! Jeesus Kristus, me kiitämme Sinua! Nyt voit puhua jokaiselle yksilölle omakohtaisesti. **Nyt on saatu maahamme** kuin **suuri alkoholistiparantola,** jossa jokaisen on **pakko** olla. Nyt on saatu joka perheeseen **talletuskirja, pankkitili,** johon jokaiselta juomariperheeltä pakostakin kerääntyy sievoisia summia. Ole kiitetty, Herra!

Kristityt, rukoilkaamme, että alkoholiliikkeet pidettäisiin ainakin sodan loppuun asti jatkuvasti suljettuina ja ettei ravintoloissakaan sallittaisi tarjoilla alkoholipitoisia juomia, ei mietojakaan alkoholijuomia. Ja rukoilkaamme, että pidettäisiin tarkasti huolta siitä, ettei salakauppa pääsisi rehoittamaan ja ettei ravintoloitten kabinettihuoneissa saataisi "luotettaville" asiakkaille myydä alkoholia.

Nyt voi koittaa hetki, jolloin Jeesus Kristus voi puhua täysissä järjissään olevalle Suomen kansalle. Ja **jos** Suomen kansa haluaa kuulla Herran ääntä ja antautua Kristuksen opetuslapsiksi, voi Jumala armossaan pelastaa tämän pienen kansan ja **valmistaa tämän pienen kansan kautta koko maailman rauhan.** Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. — 24/7 44 illalla.

Tervehtymistä naisten keskuudessa

Kävelin postiin eräitä tärkeitä asioitani hoitamaan. Vastaani tuli kaksi naista. Toinen heistä oli **surupuvussa** ja kasvot suruhunnun peittäminä, mutta — **suu oli maalattu kirkkaan punaiseksi.** Sain silloin johdatuksen ylhäältä ja menin naisen luo. Sanoin hänelle: "Ei sovi maalata huuliaan, jos kantaa surupukua." Nainen ällistyi, **ei sanonut sanaakaan,** jatkoi vain matkaansa. Sielun vihollinen työskentelee maassamme monella tavalla.

Ilokseni olen nähnyt paljon naisia, jotka ennen olivat kuin klovneja maalattuine huulineen, kulmineen ja kasvoineen, mutta nyt ihan maalaamattomia, terve rusketus kasvoilla. Ja he ovat näyttäneet 10 vuotta nuoremmilta ilman maalia! He ovat näyttäneet kunniallisilta ihmisiltä eikä epäilyttäviltä "kokoteilta".

Kiitos sinulle, Jumala, että herätät Suomen naiset!

TYÖHÖN, TYÖHÖN!
kuuluu sotahuuto

Ihmiset odottavat meiltä kristityiltä paljon. Mutta useimmilla heillä tuntuu olevan sellainen käsitys, että me olemme sulkeutuneita omaan kuoreemme, ihmisiä, jotka emme halua lähestyä toista ihmistä, ja että piirimme ovat sellaisia, joihin ei uusia millään hinnalla sisälle päästettäisi. Olen saanut kehoituksen, että meidän kristittyjen tulisi toimia enemmän ulospäin. Ei riitä, että kuukaudesta toiseen vain märehdimme samaa ja kulutamme aikamme oman mitättömän minämme tutkisteluissa. Olen omalta kohdaltani väsynyt tähän. En tahtoisi nähdä, että muutamat henkilöt pitävät pitkiä, ikävystyttäviä jaarituksia omasta itsestään, hieman vain muunnetussa muodossa. Näin saatamme toimia vain saatanan välikappaleina ja tuhlaamme hukkaan kallista aikaa.

Nyt on työnteon aika. Ei ole kenelläkään lupaa olla toimetonna ja laiskotella. Emme saa enää olla hengellisiä verenimijöitä. Jumala kutsuu meitä työhön! **Meidän on uhrattava aikamme, varamme, älymme ja kaikkemme Jumalan valtakunnan työhön. Liikekannallepano on alkanut ja Jumalan armeijan rivit kasvavat päivä päivältä.**

Miten olemme kukin käyttäneet leiviskämme? Tässä kysymys, jonka edessä jokainen meistä voisi hetken hiljentyä ja rehellisesti tutkia itseään. **Meillä ei ole mitään iloa kristillisyydestämme, ellei meillä ole mitään tekoja lähimmäis-**

temme hyväksi. Hiljaisina hetkinä Jumala puhuu minulle aina t y ö s t ä. Jumalan Henki nuhtelee meitä laiskuudesta, mutta me emme sitä tottele, vaan paadutamme itseämme emmekä ota Herran työmääräyksiä kyllin vakavalta kannalta. Eivätkä ne miellytä meidän omaa mitätöntä minäämme. Yritämme parhaamme miellyttääksemme ihmisiä emmekä ajattele sitä, miten miellyttäisimme Jumalaa.

Tunnen ihmisiä, jotka eivät kehtaa tunnustaa omaistensa tai ystäviensä edessä olevansa uskovaisia. Kuitenkin nämä samat henkilöt saattavat käyttää seuroissa hyvinkin pitkiä puheenvuoroja hengellisissä asioissa. Ovatko nämä ihmiset kristittyjä? Kyllä he ovat pikemminkin kristillisyyttä harrastavia pakanoita. Tunnen, että minulla ei ole aikaa loruilla tällaisten ihmisten kanssa. Mutta herätystä Jumala pakottaa minut heille viemään.

Todellisia kristittyjä on vain harvassa. Eikö olisi hyvä meille itse kullekin käydä tilaisuuksissa, missä näemme Herran Hengen mukaista toimintaa. Näistä saamme uutta intoa ja palavuutta. Heräisimme vihdoin itsekin työhön. **Ihmisiä voimme ehkä pettää tekohurskaudellamme, mutta emme Jumalaa.** Pois valhe ja teeskenteleminen vakavissa asioissa! Työhön, **Työhön! kuuluu sotahuuto. Jokaisen on nyt näytettävä värinsä rohkeasti. Nyt on näytettävä, kumpaa haluamme palvella, Jeesusta Kristusta vai saatanaa.**

Tiedämme, että kristittyjen palavat esirukoukset ja heidän työskentelynsä Jumalan valtakunnan asioissa on se murtumaton voima, jota ei mikään mahti maailmassa voi musertaa. Suurempi kuin nykyinen maailmansota on se sota, jota käydään parhaillaan henkimaailmoissa. Oletteko koskaan vakavasti pysähtyneet ajattelemaan tätä asiaa? Elämä täällä maan päällä on sittenkin vain lyhytaikainen. Olemme matkalla ikuiseen elämään, jossa totuus, rauha ja rakkaus vallitsee — tai ikuiseen kadotukseen. Kumpaa tietä kuljemme?

Frank Mangs sanoo kirjassaan "Synti ja totuus", että on paljon sellaisia kristittyjä, jotka eivät tee mitään Herran asian hyväksi. He vain käyvät kokouksissa ja arvostelevat toisten puheita ja tekoja. Frank Mangs sanoo, etteivät tällaiset ihmiset ole mitään kristittyjä. Hän sanoo, että he ovat petoja. Ja lisäksi hän sanoo, ettemme aina saa olla lempeitä ja silitellä. **Meillä pitää olla myöskin kirurgin rohkeutta työntää veitsi terävästi mätäpaiseeseen. Joskus meidän tulee työntää miekka suoraan sydämeen.**

VIHOLLISTEMME puolesta rukoilemaan!

Tähän Jeesus Kristus meitä kehoittaa. Olemmeko tehneet niin? Rukoilkaamme, että Jumala avaisi vihollistemme silmät, ja että Hän herättäisi heidät näkemään, että heidät on johdettu harhaan. Rukoilkaamme palavasti vihollistemme puolesta, rukoilkaamme koko maailman sotaakäyvien kansojen puolesta! Herra on kuuleva avunhuutomme, Hän on antava tulla voimakkaan herätyksen yli koko maapallon. Ja silloin laskevat kaikki kansat aseensa, silloin lakkaa verenvuodatus ja silloin loppuu sota. Eräs sanomalehti-ilmoitus, johon muutamia päiviä sitten erikoisesti huomioni kiintyi, oli varustettu nimimerkillä: "Ryssä matalaksi!" Tässä ei ollut rukouksen henkeä. Siinä oli vihan ja koston henki. Se koski minuun. Venäläinenkin on ihminen, saman Jumalan luoma kuin me suomalaiset. **Olemmeko koskaan tätä ajatelleet?** "Millä mitalla te mittaatte, sillä teillekin mitataan." Ja: "Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teitäkin tuomitaan." Venäjän kansa on harhaan johdettu, vihaan lietsottu, kostoon yllytetty. Syy ei ole kansan, vaan johtajien. Ja johtajat on perkele riivannut. Aseilla ei voiteta koskaan näitä suuria sotia. Turvaamalla kaikkivaltiaaseen Jumalaan, pyytämällä Jeesusta Kristusta avuksemme ja **rukoilemalla vihollistemme puolesta tulemme pelastetuiksi.**

Puhutaan "salaisista aseista". Mikä on **Kaikkivaltiaan**

salainen ase? **Se on kristittyjen yhteys, heidän uupumaton työskentelynsä Jumalan valtakunnan hyväksi ja ennen kaikkea heidän palavat esirukouksensa viholli stemme puolesta.** Ryhtykäämme käyttämään **Kaikkivaltiaan** Sotapäällikön **salaista asetta!**

Rukoilkaamme vihollistemme puolesta. Venäläinenkin on saman Jumalan luoma ihminen kuin me suomalaiset, kuten kaikki kansat. **Rukoilkaamme, rukoilkaamme!** Se Jumalan ihme voi tapahtua, että he ja kaikki kansat laskevat aseensa.

Me luotamme omiin pieniin voimiimme. Me luotamme vieraan mahtavan vallan apuun, mutta me emme luota Kristukseen.

Siinä on virheemme.

Rukoilkaamme VIHOLLISTEMME puolesta!

Kerran on koittava päivä, jolloin yhteistyössä julistamme Kristuksen evankeliumia. Silloin emme tapa. Silloin emme himoitse lähimmäistemme omaisuutta. Sillä tätä on sota. **Tappamista ja himoitsemista on sota.** Rakkaus voittaa. Rukous auttaa. Jeesus Kristus on Rauhan Ruhtinas. **Enemmän rukousta. Enemmän rakkautta.**

Jeesus Kristus johtaa sotaa. Niin mahtavaa sotapäällikköä ei ole, eikä tule, että se **Hänet** voittaisi. Eläkäämme iloisin mielin, uskoen rukouksen voimaan. Rakastakaamme vihollisiamme. Se on vaikeata, mutta se on Kaikkivaltiaan käsky.

Tottele taivaallista näkyä!

Jumala on kutsunut minua kolme kertaa, mutta vasta viimeisellä kerralla minä otin kutsun todella vastaan.

Ensimmäisen kerran kutsui Jumala minua äitini kuoleman jälkeen. Äitini kuolema vaikutti minuun hyvin järkyttävästi, se tuntui uskomattomalta, yliluonnolliselta. Valvoin viikkokausia melkein kaiket yöt ja mietin kuolemanjälkeistä elämää. Minua peloitti hirveästi, joten pidin aina tulta yöpöytälampussani.

Äitini oli ollut hyvin palava kristitty. Hänen elämänsä ei suinkaan ollut koskaan päivänpaisteista ja helppoa, mutta se vain lujitti häntä yhä lujemmilla siteillä uskomaan Kristukseen ja onnelliseen elämään Kristuksen lupaamassa uudessa Jerusalemissa. Vanhempieni avioliitto oli hyvin onneton, mutta äitini ei silti kristittynä halunnut hakea avioeroakaan. Isäni oli juomari ja täydellinen maailmanmies, joten n.s. kodin onnesta ei voinut olla puhettakaan.

Me lapset saimme silti äidiltämme hyvin hyvän ja kristillisen kasvatuksen. Se, ettei meistä tullut sellaisia, jollaisiksi äitini meitä halusi kasvattaa, ei suinkaan ollut hänen syynsä.

Äitini kuoleman jälkeen rukoilin vakavasti ja tuskissani väliin yökaudet. Luin hänen Uutta Testamenttiaan ja tein sinne viivauksia sinisellä ja punaisella kynällä, vuoroon kum-

mallakin. Kävin kirkossa ja haalin itselleni paljon uskonnollisia kirjoja. Muutuin hyvin vakavaksi.

Tätä jatkui yli puoli vuotta, jolloin silloinen mieheni alkoi pelätä minun menettävän järkeni, ja hyvässä tarkoituksessa vei minua elokuviin, vierailuille ym. ja sanoi: "Sinun täytyy lakata ajattelemasta noin vakavasti kuolemanjälkeistä elämää. Uskonnon asioitten pohtimisesta on moni järkensä menettänyt."

Niin vieraannuin hiljaa pois Jumalasta. Suuri iloinen syntinen maailma tempasi minut avosylin vastaan. Ei tullut sinä aikana tielleni ainoatakaan kristittyä avukseni. Ei kukaan johtanut minua Kristuksen luo.

Toisen kerran Herra kutsui minua talvisodan aikana. Avioliittoni oli siihen aikaan, kun sota alkoi, ollut vielä hyvin onnellinen. Muistan vieläkin sen yön, jolloin miehiä lastattiin vaunuihin ja vietiin rintamalle, sen yön, jona minun miehenikin lähti. Olin ainoa nainen, joka keskiyöllä käveli pimeällä Erkkilän sillalla. Miesten savukkeet hehkuivat pimeässä. Oli kauhua ja pelkoa ilmassa. Oli alkanut sota.

Talvisodan aikana lankesin monta kertaa polvilleni ja rukoilin, että Kaikkivaltias Jumala säästäisi mieheni. Tai että edes kerran vielä saisimme tavata toisemme tässä elämässä. Jumala kuuli rukoukseni. Hän antoi mieheni minulle aivan terveenä takaisin. Mutta minä unohdin taas Jumalan, kun sota loppui. Maailma synteineen riuhtasi minut luokseen. En edes kiittänyt Herraa.

Silloin tuli maailman synti ja saasta väliin ja särki avioliittomme onnen.

Kolmannen kerran kutsui Herra minua viime syksynä. Olin silloin epätoivoinen ja hulluuden rajalla. Suunnittelin avioeroa. Silloin lähetti Herra luokseni palvelijansa pelastamaan minua kadotukseen joutumasta. Tämä Jumalan lähetti oli lankoni, **insinööri-kapteeni Jorma Mäkisalo.**

Kaikkein eniten minuun vaikutti hänen lähettämänsä kirje, jossa oli keskellä kirjettä peloittavan suurin ja vahvoin kirjaimin tekstattuna:

"ALLI LINNA".

Ja tällä **kolmannella kerralla** vasta otin Herran kutsun vastaan.

Ja koska lankoni muuan kirjoitus, **"Isänmaa vaarassa"**, ei ehtinyt enää häneltä ilmestyneeseen kirjaseen, jonka nimi on: **"Uusi maa näkyvissä"**, haluan kirjoituksen liittää tähän kirjaseeni. **Jorma Mäkisalo on niin palava ja voimakas ase Herran kädessä, että hänen kirjasensa toivoisi jokaisen lukevan. Sen kirjan lehtiä lukiessa voi pakanakin äkkiä kääntyä. Herättihän Kristus minutkin, pakanaakin pahemman suursyntisen, hänen kauttaan.**

Herra kuulee rukouksesi!

I.

Siis talvisodan aikana Jumala kuuli rukoukseni ja pelasti mieheni.

II.

Nyt kun mieheni taas lähti sotaan, rukoilin taukoamatta Herralta: Rakas Jeesus, anna mieheni **haavoittua!** Anna hänelle siten sairaalassa aikaa tehdä selväksi suhteensa Sinuun. Kirkasta itsesi hänelle! Herra, ota häneltä vaikka kädet tai jalat pois, mutta varjele hänet pahasta äkkikuolemasta. **Pelasta hänen sielunsa!** Kuule, kuule rukoukseni!

Ja Jumala vastasi rukoukseeni. Hän kuuli sen. Mieheni haavoittui ajaessaan panssariautoa. Hän sai sirpaleita kasvoihinsa, käsiinsä ja käsivarsiinsa ja suuremman sirun olkapään kohdalta sisään.

Olin rukoillut Jumalalta vielä: **Herra, älä ota häneltä** näköä, että hän saa nähdä kauniin taivaan, koko kauniin maailmasi, kättesi teot, ja että hän saa lukea Sinun sanaasi. Herra, älä ota häneltä kuuloa, että hän saa kuulla Sinun pyhää Sanaasi. Herra, kuule minua! Mutta — tapahtukoon silti **Sinun** tahtosi. Amen.

Herra kuuli kaikki nämä pyyntöni. Tässä on jo monta esimerkkiä rukouksen kuulemisesta. Herra kuulee meitä aina, jos me **uskossa** anomme.

Nyt kerron vielä yhden. Sairastuin heinäkuussa yht'äkkiä hyvin vakavasti. Sain merkillisen änkytystaudin. En voinut puhua juuri mitään. En voinut edes puhelimeeni kotonani itse vastata. Sairautta kesti kahdeksan vuorokautta ja se yhä paheni. Siitä puhuteltiin lääkäreitä. Turhaan. Olin lääkärin tarkastettavana, ei mitään apua tullut. Sain lääkkeitä, nekään eivät auttaneet. Ja kummallisinta kaikesta, kukaan ei voinut varmuudella sanoa, mistä moinen sairaus johtui, sillä minullahan on aina ollut hyvin kuuluva, kirkas ja selkeä puhe. Luultiin, että olen ottanut liikaa aurinkoa. Sitten luultiin sen olevan "hermojännitystä". Hermojännitystila se ei ollut, sillä mieheni haavoittuminen tuotti minulle iloa, joten en siitä ollut sairastunut enkä hermostunut. Että sairauteni oli Jumalan minulle antama äänettömyystila, sen itse käsitin. Jumala puhui minulle ollessani mykkänä entistä enemmän.

Kerran minut oli ilmoitettu puhujaksi Osmonmäelle. En voinut sanoa mitään, en osannut yksinkertaisesti selkeätä, ymmärrettävää sanaa lausua. Puheeni oli peruutettava. Kerran oli kokous kodissani. En voinut sielläkään mitään sanoa. Omaiseni alkoivat huolestua tilastani. Pelkäsin sitä vähän jo itsekin.

Sunnuntaina 6/8 klo 12 päivällä menin Saalem-seurakunnan kokoukseen viedäkseni sinnekin lentolehtisiä. Lupasin sisarelleni, että tulen ihan heti pois ja menen hänen kanssaan uimarannalle. Mutta Saalemissa olikin minulle uusi puhuja ja minä jäin loppuun asti kuuntelemaan. Kokouksen lopussa pyysivät monet henkilöt esirukouksia itsensä tai omaistensa puolesta. Niinpä menin minäkin ja kuiskasin, että puolestani rukoiltaisiin, koska olen sairas.

Kaikki polvistuivat rukoilemaan. Olin polvillani itsekin hiljaa ja minun oli ihmeen hyvä olla. Olin kuin taivaassa. Palatessani kävelin erään sisaren kanssa ja huomasin jo hieman paremmin voivani puhua.

Illalla noin ½ 17 tienoissa soitti Saalem-seurakunnan pastori Vilho Hartonen minulle ja kutsui klo 18 pidettävään kokoukseen. Lupasin yrittää tulla. Sanoin olevani sairas. Ilmoitin, etten puhua ainakaan voi.

Menin. Kun yksi inkeriläinen sisar oli todistanut Herrasta, sanoi veli Hartonen minulle: "Menetkös sinä nyt?" Vastasin: "Arvostele, kuuntele. Kun tämä puheeni on tällaista, enhän minä voi puhua, eikä siitä kukaan saa mitään selvää. Vai luuletko? Jos yrittäisin? Mutta kanna minua rukouksessa koko ajan!" Veli Hartonen sanoi: "Kyllä minä rukoilen puolestasi. Mene vain. Minusta sinun puheesi käy jo ihan hyvin."

Menin. Näin veli Hartosen pään kumartuneena rukoukseen. Huokasin itsekin rukouksen. Ja katso! **Siitä hetkestä olin ihan terve.**

Paranin Saalemissa palavien esirukousten kautta. Jumala näyttää ihmeitänsä ihmisille joka ikinen päivä. "Anokaa, niin teille annetaan"!

Kääntykää kaikessa Herran puoleen. Hän on se lääkäri, joka voi teidät parantaa.

Ihmeellinen rukouksen mies

Sisar Kirsti Hurmeelle, Helsinki:

Kiitän Sinua lähettämästäsi kirjeestä ja kirjasta. En ole voinut aikaisemmin kiittää, kun ei lähetyksen mukana ollut osoitettasi. Kiitän kaikkia muitakin uskon sisaria ja veljiä lukemattomista kirjeistä ja useista kirjalähetyksistä. En mitenkään ole voinut kaikille vastata, kun yksityiskirjeenvaihtoni on paisunut jo aivan pelottavan suureksi. Jos vastaisin kaikkiin minulle lähetettyihin kirjeisiin, en ehtisi päivässä muuta tehdäkään.

Nyt palaan Kirsti Hurmeelta lahjaksi saamaani kirjaan. Se on Yrjö Müller'in elämäkerta. Sen nimi on: **"Rukouksen mies".** (Kustantaja Ristin Voitto.) Olen saanut hyvin suurta siunausta ja rohkaisua sen kirjan kautta. Jo ensi lehdillä Herra puhui tämän kirjan kautta minulle seuraavasti:

"Sen Jumala valitsi, joka ei mitään ole, tehdäkseen mitättömäksi sen, joka jotakin on, jottei yksikään liha voisi kerskata Jumalan edessä." 1 Kor. 1: 28, 29.

"Kun mestari aikoo valmistaa taideteoksen, jonka kauneus koituisi kunniaksi tekijälleen, valitsee hän huolella raaka-aineet teostansa varten. Huonot aineet hän ilman muuta sysää syrjään, tavallinenkaan ei hänelle kelpaa, kun on kyseessä mestariteoksen valmistaminen. Aineen pitää olla läpeensä moitteetonta. Siitä mestari valmistaa teoksen, jonka hän nimittää oman nimensä mukaan.

Mutta kun suuri Mestari etsii ja valitsee oman nimensä kirkastamista ja kunnioittamista varten raaka-aineen, menettelee Hän aivan päinvastoin kuin maallinen mestari. Hän valitsee sen, joka ei mitään ole. Hän valitsee kaikkein huonoimman, jopa aivan kelvottoman, josta ei yksikään maallinen mestari kykene mitään uutta, eheätä ja kaunista luomaan. Sen Hän valitsee, jottei yksikään liha voisi kerskata Jumalan edessä." J.n.e.

Juuri tällainen huono ja mihinkään kelpaamaton savenpalanen olen minäkin. Siksi varmaan on Jumala valinnut minutkin Valtakuntansa työntekijäksi. Kiitos Kaikkivaltiaalle!

Toivoisin, että Yrjö Müllerin kirjasta "Rukouksen mies" otettaisiin uusi painos. Sitä ei saa enää mistään, se on loppunut kaikkialta. Se kirja olisi opetukseksi ja siunaukseksi monelle.

»Saatana on pyytänyt teitä seuloakseen niinkuin nisuja»

Se lähestyy joka päivä jokaista ihmistä, parhaintakin kristittyä. Minun luokseni kiusaaja ei enää uskalla tulla missä asussa hyvänsä, sillä olen jo niin Herran oma ja Hänen hallittavansa, että tunnen kiusaajan kaikista sen taidollisista naamioista huolimatta. Aina, kun kiusaaja tulee, rukoilen Herraa sanoen: "Aja pois saatana minun lähettyviltäni! Sinun omasi minä haluan olla. Ei minulla ole mitään halua paholaista palvella." Ja Jeesus Kristus karkoittaa aina luotani pimeyden henget.

Mutta tässä ihan hiljattain lähestyi saatana minua hyvin kauniissa muodossa. Ja minä aloin kuunnella sen kuiskeita. Aloin käydä kauppaa Jumalan kanssa ja rupesin tinkimään Herralta itselleni **maallista onnea.** Aloin tuntea kateutta lähimmäisiäni kohtaan. Silloin keskustelin asiasta veli Hartosen kanssa taas. Hän sanoi: "Se on saatana, joka sinua nyt omakseen yrittää. Mutta sen yritykset haihtuvat, kuten tuhka tuuleen."

Rukoilimme yhdessä. Ja katso, minulle selvisi, että kiusaaja oli osannut naamioida itsensä tavallista paremmin, ennenkuin sen tunsin.

"Risti vaan, r i s t i v a a n, olkoon kunniani, kunnes elon virroilla nautin autuuttani."

»Että he olisivat täydellisesti yhtä»

On niin miellyttävää katsella ihmisiä selvinä tässä suuressa, hienossa hotellissa. Kadun, etten ottanut yhtään lentolehtistä mukaani. Jos en olisi ihan yksin täällä, voisimme pyytää luvan ja puhua Kristuksesta muutaman sanan täällä lomaansa viettäville. Selvät ihmiset sitä jäisivät miettimään tänä vakavana aikana. Tunnen itseni niin avuttomaksi, heikoksi ja pieneksi yksin täällä puhetilaisuutta järjestämään.

Nyt on mitä ihanin elokuun ilta. Huoneestani on ovi auki parvekkeelle. Aurinko laskee. Taivas purppuroi. Järvi on peilityyni. Hopeapajut seisovat hiljaa. Pääskyset kisailevat. Ei luulisi, että on sota.

Ei luulisi, ellei näkisi sotilaita täällä. Ja ellei, jos johonkin lehteen vilkaisee, näkisi pelkkiä sota-uutisia. Silmäilin Aamulehteä. Kirkko ja teatteri näkyvät alkaneen siellä yhteisvoimin viihdytysillat.

En jaksanut lukea, heitin lehden pois. Maailma on nyt todella jo ihan paholaisen riivaama kirkkoa myöten. Varuskunnan soittokunta, kirkko ja teatteri!!! Minulle lisääntyi entistä enemmän kirkkokammo.

Kuka on oleva se mies tai nainen, joka vie herätyksen **kirkon papeille!?** Kristus, aloita puhdistus omasta huoneestasi! Kirkasta itsesi papistolle! Liitä yhteen kaikki uskonsuunnat. Älä anna papistonkaan harhaan mennä.

Jos me **kaikki kristityt yhdessä** teemme Herran työtä, on voittomme varma. Anna, Herra, meille kristittyjen avoin, vilpitön yhteys. **"Kristittyjen yhteys"**, suuntaan, muotomenoihin ja "lohkoihin" katsomatta.

Sain kesäkuussa kirjeen ja sen ohessa hopeaisen ristin eräältä Tampereella olevalta Herran palvelijalta Peter Tshishowilta. Hän on kreikkalaiskatolisia. Sain samassa lähetyksessä kirjasen Valamon luostarin elämästä, selostuksen sen työstä Jumalan Valtakunnan hyväksi. Tulin lahjasta hyvin iloiseksi. Uskon, että tulee päivä, jona me teemme yhdessä Jumalan Valtakunnan työtä vihollismaamme kanssa. **Mikään ei ole Herralle mahdotonta.**

Vielä kerran sanon: **Rukoilkaamme vihollistemme puolesta!** Olemmeko varmat, ettei meissä suomalaisissa ole mitään vikaa, ei mitään pahaa? Olemmeko varmat, ettei Herran tarvitse meitä yksilöinä ja kansana rangaista? Vietäpä tämän luettuasi hiljainen hetki! Kuuntele omaatuntoasi. Kuuntele kapinoimatta ja vilpistelemättä Kaikkivaltiaan puhetta.

Mitä kuulet? Mitä Hän sanoo juuri sinulle?

Kaukana Venäjälläkin **on varmasti** kristityitä. Ajatelkaa, että he eivät saa edes kokouksia julkisesti pitää, eivät Sanaa julistaa. Heitä vainotaan **ehkä,** en tiedä.

Rukoilkaamme heidän puolestaan. He ovat yhtä armoitettuja Jeesuksessa Kristuksessa kuin mekin.

Rukoilkaamme vihollistemme puolesta!

Aulangolla, 10/8 —44.

JORMA MÄKISALO:

Isänmaa vaarassa

Isänmaa on meille kaikille rakas ja kallis. Siihen ja sen kansaan liittyvät varhaisimman lapsuutemme muistot, nuoruutemme herkkä herääminen, kypsyneen ikämme työ ja taistelu. Kun ajattelemme lapsuuskotiamme, nousee sydämemme vaistomaisista syvyyksistä lähinnä äitimme rakas kuva, ja puhtaimmat ja jaloimmat inhimilliset tunteet täyttävät mielemme. Samoin myös muistamme isämme vakaan olemuksen, veljiemme ja sisariemme seurassa käydyt leikit, askareet, koulu-, työ- ja loma-aikamme, tutut ympäristöt, metsät ja pellot. Ja edelleen — kenelle meistä niin on suotu — muistamme oman kotimme perustamisen, vaimomme hellyyden ja uhrautuvaisuuden, lastemme syntymän, kasvun, liikuttavan viattomuuden ja kiintymyksen. Ja vielä muistamme sen sydämemme ikävän ja kaipauksen, jonka meissä herätti jonkun rakkaamme siirtyminen yli kuoleman rajan. Meillä on ollut valoa ja iloa, mutta myös ahdistusta ja tuskaa; on ollut kevään kirkkaita päiviä, syksyn synkkiä hetkiä.

Kaikki tämä yhdistää meidät katkeamattomin sitein kotiin, perheeseen, isänmaahan ja omaan kansaan. Nämä ovat **luonnollisia, inhimillisiä, alkuvoimaisia tunteita,** jotka hämärämpinä tai selvempinä liittyvät jokaisen ihmisen elämään. Mutta vasta, kun meille avautuu Hengen maailma, vasta kristittyinä, jumalallisen Rakkauden herättämin ja jalostavin sydämin, voimme ihmeellisesti tajuta tämän kaiken hyvyyden. Vasta

silloin tunteemme saavat sen värähtävän herkkyyden, kauneuden ja syvyyden, jonka vain ikuinen Jumala voi antaa. Mutta sitä ennen Jumalan täytyy irroittaa mielemme kaikesta maallisesta, siitäkin, mikä meille täällä on rakkainta ja kalleinta. Ja tämä irroittaminen tuntuu meistä usein tuskalliselta, jopa julmalta, kun emme tunne Jumalan teitä, emme tajua Hänen Rakkauttaan.

Kuitenkin on kaiken takana meidän parhaamme, meidän pelastuksemme. Sillä ellei meillä ole muuta kuin luonnolliset, inhimilliset tunteemme ja kaipauksemme, eivät ne kestä maailman myrskyssä. Ne eivät meitä pelasta, vaan **me hukumme niitten mukana.** Ne ovat sielua eivätkä henkeä. Pimeyden voimien riehuessa täyttää silloin mielemme levottomuus ja epäusko, pelko rakkaimpiemme menetyksestä, kotiemme tuhoutumisesta, kansamme kohtalosta, isänmaamme tulevaisuudesta. Ja tätä pelkoa emme omin neuvoin pysty poistamaan. Sen voi tehdä vain yliluonnollinen voima ja mahti, kuoleman Voittaja, elämän Herra, väkevä Jeesus Kristus. Ja mikä on Hänen ohjeensa? Se on ihmeellinen, yli ymmärryksen nouseva: "Joka ei luovu isästä ja äidistä, vaimosta ja lapsista, veljistä ja sisarista — joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, ja seuraa minua, ei voi olla minun opetuslapseni. Joka kadottaa elämänsä Minun tähteni, hän löytää sen." Haluaako Jeesus tukahduttaa meissä kodin, perheen ja isänmaan? Ei, vaan Hän haluaa kohottaa ajatuksemme ja tunteemme ylemmälle tasolle, Hengen maailmaan, **säilyttää ne ikuiseen Elämään,** antaa niille taivaallisen täyteyden, ihanuuden ja voiman. Vasta kun olemme löytäneet elävän Kristuksen Jeesuksen, tulleet Hänen opetuslapsikseen, löydämme Hänessä kaiken ajallisenkin elämän rikkauden, ilon ja onnen. Hän uudistaa kaikki; Hän avaa meille uuden, jumalallisen elämän, jota ei kukaan voi meiltä riistää.

Meidän on myös löydettävä rakas isänmaamme Hänessä, ikuisessa Jumalassa. Emme omin inhimillisin voimin voi

pelastua. Meidän täytyy lopultakin tunnustaa, että tarvitsemme Jumalan ylimaailmallista apua. **Jumalan edessä ei riitä, että täytämme vain maalliset velvollisuutemme tunnollisesti.** Meidän on myös ratkaistava suhteemme elämän peruskysymyksiin, Jumalaan ja Häneen, jonka Jumala lähetti: Kristukseen Jeesukseen. Meitä ei auta lopulliseen voittoon taistelu ainoastaan pahan aineellisia ilmauksia vastaan. Meidän on iskettävä syvemmälle, päästävä pahan alkujuureen. Ja silloin me joudumme taisteluun pimeyden henkivaltoja vastaan, jotka nykyään niin voimallisina maailmassa riehuvat. Ja ilman Kristusta, ilman Jumalan läpitunkevaa totuutta, olemme tässä taistelussa aivan avuttomat. Yksin Hänen voimassaan ja Hänessä voimme saatanan sitoa, kukistaa ja maahan lyödä.

Kristus kirkastaa meille, että maallisen taistelumme tulos, maallisen **isänmaamme kohtalo, riippuu kokonaan siitä, voitammeko itsessämme raivoavat pahan vallat,** vai joudummeko niiden johdettaviksi. Jos me jättäydymme virran vietäviksi ja ajattelemme, että kaikki keinot ovat luvallisia sodan voittamiseksi ja mielialan virkistämiseksi, niin kiidämme suoraan tuhoa kohti. Mitä vähemmän meissä saa sijaa Jumalan Totuuden ja Rakkauden Henki, mitä enemmän sitävastoin maailman mahti, ylpeys ja nautinnonhimo, sitä vaikeammaksi tilanne tulee. Jos me koko sydämestämme kiinnymme tähän maailmaan, jos ajallinen kohtalomme on meille kaikki kaikessa, emme silloin pysty tajuamaan näkymätöntä Hengen maailmaa, emme kuulemaan Jumalan kutsua.

Vasta kun Jumala on saanut mielemme maailmasta irroitetuksi, näemme taivaalliset rikkaudet ja aarteet, joitten rinnalla kaikki maallinen jää varjoon. Tunnemme, että vaikka meiltä riistettäisiin kaikki aineellinen ja ajallinen, olisi jumalallinen Sana ja Elämä, **Jeesus Kristus, meille kylliksi.** Hänessä katoaa kaikki pelko ja epäusko, rauhattomuus ja epätoivo. Hän on se kallein ja puhtain helmi, jonka rinnalla kaikki muut himmenevät ja menettävät arvonsa. Ja jos me Hänet

löydämme, Hänessä pysymme, Häntä rakastamme ja seuraamme, lahjoittaa Hän meille kaiken, rakkaamme, kotimme, isänmaamme. Hänen voimansa on ääretön, Hänen mahdollisuutensa rajattomat. Vain meidän oma epäuskomme estää meitä saamasta kaikkea sitä hyvää, minkä Jumala on meille varannut. Emme vielä tunne niitä näkymättömiä, valtavia Hengen voimia, jotka ratkaisevat kansojen kohtalot. Vasta kun me alamme niitä tajuta, niitä etsiä, niihin kaiken turvamme perustaa, vasta kun Jumalan ikuinen Totuus ja Rakkaus, **elävä Jeesus Kristus meitä johtaa, vasta silloin on isänmaamme tulevaisuus taattu.** Sillä ei löydy mahtia maassa eikä taivaassa, joka voisi meidät silloin Jumalan kädestä temmata ja turmioon syöstä. Hän, joka on luonut taivaan ja maan, Hänkö ei pystyisi auttamaan? Etsikäämme Häntä, kuulkaamme Häntä, rakastakaamme Häntä yli kaiken, niin on Hän oleva kanssamme ja johtava meidät ihmeelliseen pelastukseen! Yksin Häntä saamme kaikesta kiittää; yksin Hänelle kunnian antaa. Hän tekee kaiken; Hän johtaa kaiken. Hänen pyhä tahtonsa meidänkin kohdallamme tapahtukoon!

SISÄLTÖ:

EVANKELIOIMISLIIKE

TEHTÄVÄ: Evankeliumin saattaminen rajattomin uhrauksin ja mahdollisimman nopeasti kaikille luoduille pakanamaihin ja kristikuntaan uusien Jumalan ihmisten aikaansaamiseksi ja Herran tulon jouduttamiseksi.

TYÖMAA: Pääpaino on työssä pakanamailla; herätys ja rakentamistyötä kotimaassa ei katsota kuitenkaan vain pakanalähetystyön palvelijaksi, vaan on silläkin itsenäinen arvo, samanlainen kuin ulkolähetystyöllä, sielujen voittaminen Kristukselle ja pyhittyminen Hänen palvelukseensa.

PYHIEN YHTEYS: Kristuksessa emme tunne tunnustuseroavaisuuksia, kansallisuusrajoituksia tai ratkaisevia yhteiskunnallisia asteita, vaan olemme kaikki yhtä, samaa Jumalan perhettä ja Kristuksen ruumiin jäseniä. Kunkin tunnemme vain sen mukaan kuin hän on Kristuksessa. Jumalan kansa kaikista kirkkoryhmistä ja suunnista yhtyköön ehyeen taistelurintamaan kaikkia pimeyden ja synnin voimia vastaan maailmassa. Kristus meidät yhdistää.

TALOUS: Taloudellisesti jäämme kaikessa toiminnassamme ja henkilökohtaisesti riippuvaisiksi siitä, mitä Herra tahtoo antaa. Uskomme myös mahdolliseksi olla samalla kertaa liikemies ja evankelista, käsityöläinen ja Herran todistaja, kotimaassa tai pakanamailla. Varakkaat Herran omat voivat tehdä myös samalla tavoin kuin kyprolainen leviitta Joosef Barnabas, joka antoi omaisuutensa apostolien hoitoon ja lähti itse Evankeliumin julistajaksi kaikkeen maailmaan. Varojen keräyksiä ei panna toimeen, taloudellisia kannatusyhdistyksiä ja seuroja ei perusteta, arpajaisten ja niihin verrattavien keinojen avulla ei kassaamme kartuteta, eikä kokouksissamme koota kolehteja. Tarpeemme tehdään tunnetuksi Jumalalle, joka vaikuttaa kaikki kaikissa ja rikkautensa mukaisesti täyttää ne.

RIEMUVUOSI

Kristityn elämä on riemuvuotta, Kristuksen vankina voittosaatossa vaeltamista. Riemuvuosi alkoi silloin, kun voitonriemu kuului Golgatalta: *"Se on täytetty!"* Riemuvuosi tuli todelliseksi opetuslapsille, kun kirkastettu Vapahtaja ilmestyi heille ja sanoi: *"Rauha olkoon teille!"* Riemuvuosi vahvistettiin lopullisesti, kun helluntaihumaus tuli, täytti huoneen, jakoi tulikielet ja juotti opetuslapset *Pyhän Hengen humalaan,* niinkuin mies on "täynnä makeaa viiniä".

Vanhan Liiton aikana ennakoitiin tulevaa riemukasta pelastuksen päivää vertauskuvin, säätämällä joka seitsemännen sapattivuoden jälkeen, s.o. joka viideskymmenes vuosi, ylimääräinen sapattivuosi, jolle annettiin nimi riemuvuosi. Se alkoi Suurena Sovintopäivänä raikuvalla pasunan soitolla. Silloin julistettiin vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se oli korkeasti pyhä sapattivuosi, jolloin levättiin kaikista vaivoista. Herra piti huolen toimeentulosta sanoen: "Minä käsken siunaukseni kuudentena vuotena tulemaan teille, niin että maa tuottaa kolmen vuoden sadon", sapattivuoden, riemuvuoden ja sitä seuraavan vuoden, uutiseen saakka. Riemuvuoden ansiosta pääsi köyhtynyt veli takaisin perintöönsä ilman lunastushintaa. Velkakirjat menettivät silloin merkityksensä. Velkavankeuteen joutunut sai ilman lunnaita vapauden. "Maa ja kansa on Minun; älköön niitä ainiaaksi myytäkö", sanoi Herra. Riemuvuoden reduktioni palautti kaiken Jumalan järjestämiin uomiin, maa ja kansa tuli oikean omistajansa, Jumalan hallittavaksi. 3 Moos. 25.

Tämä on toteutunut Kristuksessa. Hän julisti riemuvuotta, Lk. 4: 19, vangituille vapautusta, kahlituille kirvoitusta, ilosanomaa köyhille, Jesajan 61: 1—3 mukaan. Hän asetti kaiken kohdalleen, alkuperäiseen onnen tilaan, vapauden ja rakkauden maailmaan, synnin, itsekkyyden ja sorron alta lepoon. Uskovan elämä on pelastuksen riemua, Kristuksen vapaudessa ja Pyhän Hengen voimassa. Kristityn kutsumus maailmassa on sielujen voittamista Kristukselle, vähällä tai paljolla, lähellä tai kaukana.

RIEMUVUOSI-lehti julistaa tätä rajatonta Evankeliumia Kristuksesta. Kuusi numeroa vuodessa. Hinta 50 mk. Postisiirtotili n:o 6339.

»Anna riemuvuoden pasunan raikuen soida!»

Myyntihinta 20: —